

Die Oordeel en die Oes

Kopiereg, 1934, 1942
Alle regte voorbehou
V.T. HOUTEFF

Hierdie traktaatjie word gratis
versprei in die belang om elke
waarheid-soekende verstand te
bereik wat begeer om die pad te
ontsnap wat lei tot vernietiging van
beide liggaam en siel.

TRAKTAAT NO. 3
Derde Uitgawe

2026 Herdruk
Gedruk in Suid-Afrika

**The Universal Publishing Assn.
Mt. Carmel Center
Waco, Texas**

Skakel: **+27 67 009 1520**

Skakel: **+27 82 291 1068**

Skakel: **+27 76 095 0727**

Epos: sighandcrysa@outlook.com
www.srodtranslated.com

*** Let wel:** The Universal Publishing Assn. Mt.
Carmel Center Waco, Texas is nie meer in
werking nie. Bybeltekste is direk vertaal met
behulp van die King James-weergawe

VERWARD OMDAT NOODSAAKLIK

Al is dit die kroon van ons verlossing en van die vestiging van die koninkryk van Christus op aarde, tog is die "ondersoekende oordeel" een van die mins verstaanbare en mees geheimsinnige en verwarde Bybelonderwerpe van die eeu. As dit nie noodsaaklik was vir ons verlossing nie, sou die vyand nie elke moontlike poging aangewend het om dit in duisternis te omhul nie. Noodsaaklik is dus die onophoudelike behoefte om die Skrif te ondersoek "soos vir verborge skatte," en om God te smeeke vir die leiding van Sy Gees om hierdie uiters belangrike onderwerp reg te verstaan. Maar tevergeefs, enige soeke na waarheid, tensy die motief is om te leer en die wil van God te doen. Daarom, "as iemand", sê Jesus, "sy wil doen, sal hy van die leer weet of dit van God is." Johannes 7:17.

Aangesien die onderwerp van die oordeel in tipes en in gelykenisse geleer word, en aangesien die Here verduidelik dat Sy leer parabolies so is dat slegs Sy dissipels die verborgenhede van die koninkryk van die hemele kan ken (Matt. 13:11), uiteraard, dus,

Niemand behalwe sy volgelingen kan die hele waarheid verstaan nie.

"Die koninkryk van die hemele," sê Hy, "is soos 'n skat wat in 'n saailand verborge is; wat 'n mens dit kry, wegsteek, en uit blydschap gaan hy en verkoop alles wat hy het, en koop daardie stuk grond. Die

koninkryk van die hemel is soos 'n handelaar wat mooi pêrels soek: toe hy een pêrel van groot waarde gevind het, het hy alles verkoop wat hy gehad het en dit gekoop." Matt 13:44-46.

In hierdie gelykenisse stel Christus die huidige waarheid duidelik uiteen as die onontbeerlike voorwaarde vir die vestiging van Sy koninkryk, en die hoogste inspanning as die onontbeerlike voorwaarde om daarin in te gaan. So "geen", verklaar die Gees van Profesie, "maar diegene wat die verstand versterk het met die waarhede van die Bybel, sal deur die laaste groot konflik staan. Vir elke siel sal die deursoekende toets kom: Sal ek God eerder gehoorsaam as mense? Die beslissende uur is selfs nou op hande. Is ons voete geplant op die rots van God se onveranderlike Woord?" — *Die Groot Stryd*, pp. 593, 594.

Kom ons kom uit die droomtoestand van te veronderstel op God se genade, maar Hom tog verantwoordelik te hou vir enige gevolglike kwessie van ons lewe. Hy het sy deel volmaak gedoen om die smal pad na die koninkryk volledig uit te stippel; laat ons nou ons eerlike bes doen om daarin te volg tot die einde van die pad, vir die vreugde wat daar op ons wag! Maar nooit sal ons dit doen nie, behalwe deur na die ou landmerke terug te keer deur die Duiwel te verlaat, wat God se volk van "die Weg, die Waarheid en die lewe" (Johannes 14:6) verander het in "'n weg wat vir 'n mens reg lyk", maar waarvan die einde "die weë van die dood is". Spr. 14:12.

DIE OORDEEL EN DIE OES IN GETUIENIS, GELYKENIS, SEREMONIE EN GETAL

In die lig van die getuienisse van die profete

Aangesien deur sommige die standpunt streng gehandhaaf word dat hierdie uiters belangrike waarheid nie deur die Skrif alleen vasgestel kan word nie, laat die leser dus aandag gee aan wat die Bybel sê.

"Ek het gekyk totdat die trone neergewerp is, en die Oue van dae het gesit, wie se kleed wit was soos sneeu en die hare van sy hoof soos die suiwer wol; sy troon was soos 'n vurige vlam en sy wiele soos 'n brandende vuur. 'n Vuurstroom het uitgegaan en voor Hom uit uitgegaan: duisend duisende het Hom gedien, en tienduisend keer tienduisend het voor Hom gestaan, die oordeel is vasgestel, en die boeke is oopgemaak." Dan. 7:9, 10.

In hierdie skrif word vier pertinente feite uiteengesit: (1) die trone was nie teenwoordig voor die opening van die beoogde toneel nie; (2) die Oue van dae het gekom en gaan sit toe die trone opgerig is; (3) toe is die boeke oopgemaak; (4) almal van

wat (trone, Oue van dae, en boeke) 'n oordeelstoneel openbaar. En aangesien die boeke natuurlik die fokuspunt in die toneel is, ontstaan die vraag natuurlik,

Wat Is Die Rede Vir Boeke?

Fundamenteel vir 'n korrekte konsep van die oordeel, is 'n korrekte begrip van die aard daarvan en van die rede vir die boeke. Aangaande laasgenoemde sê Johannes die Openbaarder:

"En ek het die dooies, klein en groot voor God sien staan, en die boeke is geopen, en 'n ander boek is geopen, dit is die boek van die lewe; en die dooies is geoordeel op grond van die dinge wat in die boeke geskrywe is." Openb 20:12.

Ongetwyfeld bevat die boeke dus beide die name en die rekords van almal wat beoordeel moet word. En natuurlik is hierdie name en rekords ingevoer terwyl elke persoon geleef het "U oë," sê die Psalmdigter, "het my goed gesien, maar tog onvolmaak; en in u boek is al my lede opgeskrywe, wat voortdurend gevorm is, toe daar nog nie een van hulle was nie." Ps. 139:16. "Die Here sal tel, wanneer Hy die volk opskryf, dat hierdie man daar gebore is." Ps. 87:6.

So openbaar Inspirasie dat elkeen se dade met verskriklike akkuraatheid in die boeke van die hemel opgeteken word, en dat in die rede vir die boeke die

Rede Vir Die Oordeel.

Dat nie elke naam wat in die Lam se boeke ingeskryf is, daar behoue sal bly nie, word deur die volgende skrifte met droewige afdoende gebore:

“En die Here het vir Moses gesê: Elkeen wat teen My gesondig het, hom sal Ek uitwis uit my boek.” Bv. 32:33. “En as iemand die woorde van die boek van hierdie profesie wegneem, sal God sy deel wegneem uit die boek van die lewe en uit die heilige stad en uit die dinge wat in hierdie boek geskrywe is.” Openb. 22:19.

Gevolgtlik bevat die boeke die name van 'n gemengde menigte, - beide diegene wat vas in die geloof gestaan het en geduldig voortgegaan het tot die einde toe, en diegene wat dit nie gedoen het nie. Christus het gesê: “Wie volhard tot die einde toe, hy sal gered word.” Matt. 24:13. Maar die wat nie volhard nie, sal verlore gaan.

“En dit is net so hulle wat op klipperige grond gesaai is; wat, as hulle die Woord hoor, dit dadelik met blydschap aanneem en geen wortel in hulleself het nie, en so net vir 'n tyd volhard; daarna, as daar verdrukking of vervolging opkom ter wille van die Woord, word hulle dadelik aanstoot geneem.” Markus 4:16,17.

“O Here, die hoop van Israel, almal wat U verlaat, sal beskaamd staan, en die wat van My afwyk, sal geskrywe word in die

aarde, omdat hulle die Here, die fontein van lewende waters, verlaat het.” Jer. 17:13.

So, daar moet 'n dag van afrekening kom, 'n dag wanneer die name van diegene wat onwaardig bevind word vir die ewige lewe, uitgewis sal word uit die Lam se Boek van die Lewe - 'n proses waarvoor die enigste korrekte term, "ondersoekende oordeel" kan wees.

En noudat die “tyd aangebreek het dat die oordeel by die huis van God moet begin . . . ,” “verdra jy dan verharding soos ’n goeie soldaat van Jesus Christus” (2 Tim. 2:3), want “as dit [die oordeel] eers by ons begin, wat sal die einde wees van die wat aan die evangelie van God ongehoorsaam is?” 1 Pet 4:17.

Aangesien die oordeel dus in die volheid van die tyd in die huis van God, die kerk, sal begin, word elkeen gekonfronteer met die noodsaaklike behoefte om te weet

Hoe Name In Die Boek Behou Word.

Op die oomblik aanvaar ons Christus as ons persoonlike Verlosser deur die Woord van Waarheid, - op daardie hoogste oomblik vergewe God ons ons sondes, en die hande wat deur Golgota met bloed bevlek is, skryf ons name in die Lam se Boek van die Lewe in. Dan begin die pen van engele gelyktydig in die hemelse grootboek die lewe of dood kroniek van ons Christelike ervaring apart van ons verlede. Selfs “die hare van jou kop is almal getel”. Matt. 10:30. Daarom “moenie toelaat dat jou mond jou vlees laat sondig nie; en moenie voor

die engel sê dat dit 'n dwaling was nie.” Prediker 5:6. Want in die ondersoekende oordeel word die boeke oopgemaak en die daade wat in die vlees gedoen is, aan die lig gebring voor die Oue van dae daaruit.

Die mens se grootste toets, en een wat ooit byna 'n oombliklike besluit behels het, was altyd in die afrol van die boekrol - in die verduistering van 'n vorige boodskap deur 'n nuwe een, - huidige waarheid. By elke sulke geleentheid moes elkeen besluit: Sal ek ag slaan op die nuwe en ongewilde waarheid en in die lig daarvan wandel en aansluit by diegene wat deur byna elke godsdiensteier in die land verag word? of sal ek my laat afskrik deur die besluit en raad van die bediening in my kerk?

Wanneer die oordeel begin en die boeke oopmaak en die sake van elke geslag agtereenvolgens in hersiening voor die regterlike tribunaal verbygaan, ly sommige geslagte 'n byna grootskaalse uitwissing van name in plaas van sondes. Wanneer die geslag van Christus se eerste koms in die weegskaal van die heiligdom geweeg word, 'n hele nasie sal tekort skiet en hul name sal uit die boek uitgevee word. En so in verskillende mate was dit by die bekendstelling van

elke boodskap in elke eeu. "Verskillende tydperke in die geskiedenis van die kerk is elk gekenmerk deur die ontwikkeling van een of ander spesiale waarheid, aangepas by die behoeftes van God se volk in daardie tyd. Elke nuwe waarheid het sy weg gebaan teen haat en opposisie; diegene wat met sy lig geseën was, is versoek en beproef." — *Die Groot Stryd*, p. 609.

Gevolglik, "wanneer 'n boodskap in die naam van die Here aan sy volk kom, mag niemand homself verskoon van 'n ondersoek na die aansprake daarvan nie." — *Getuienisse oor Sabbatskoolwerk*, bl. 65. Lê alle vooroordele, selfopinies en idees opsy van mense wat nie die merk van Inspirasie dra nie, en wat in effek deur hulle dade sê: "Ek is ryk en vermeerder met goed, en het aan niks gebrek nie" (waarheid of profete). Openb 3:17.

Die Bybel kan met reg verklaar word slegs deur die Gees wat dit gedikteer het. Hy "sal julle in die hele waarheid lei, want Hy sal nie uit Homself spreek nie; maar alles wat Hy hoor, dit sal Hy spreek; en Hy sal julle die toekomstige dinge te kenne gee" sodat julle "in die huidige waarheid bevestig kan word". En "elkeen wat ... laster teen die Heilige Gees [kwaad spreek teen die boodskap] dit sal hom nie vergewe word nie: want dit is die enigste manier waarop ons gered kan word. (Joh. 16:13; 2 Pet. 1:12; Luk. 12:10).

Gevolglik was die grootste gevaar vir die mense nie dat hulle na dwaling luister nie,

maar eerder dat hulle die huidige waarheid verwerp. "As daar 'n boodskap kom," sê die Here, "wat jy nie verstaan nie, doen moeite dat jy die redes kan hoor wat die boodskapper kan gee, . . . voer dan jou sterk redes uit; want jou posisie sal nie geskud word deur in aanraking te kom met dwaling nie." — *Getuienisse oor Sabbatskoolwerk* bl. 65, 66. "Daarom moet hy wat meen dat hy staan, oppas dat hy nie val nie." 1 Kor. 10:12.

Dit is dus duidelik dat enige houding wat 'n mens daartoe lei om nie 'n openhartige ondersoek te doen na enige boodskap wat voorgee om bykomende waarheid te wees nie, noodwendig ondergang oor jouself moet bring. Terwyl aan die ander kant hy wat die waarheid aanneem, maar versuim om getrou te lewe en dit te verkondig, bring daardeur ook ondergang oor homself – dit waarteen Esegïël waarsku: "Wanneer 'n regverdige hom bekeer van sy geregtigheid en onreg doen, en Ek lê 'n struikelblok ['n boodskap] voor hom, dan sal hy sterwe, omdat hy sy reg het, sal hy sterwe in sy reg. hy het dit gedoen, maar ek sal aan sy bloed eis van jou hand, maar as jy die regverdige waarsku dat die regverdige nie sondig nie, en hy sal sekerlik lewe, omdat jy ook jou siel verlos het. Eseg. 3:20, 21. Maar die goddelose sal "uit die boek van die lewendes uitgewis word en nie saam met die regverdiges opgeskryf word nie". Ps. 69:28.

So stewig gevestig, maak die voorafgaande standpunt oor die ondersoekende uitspraak alle opponerende standpunte

Ongegronde Gevolgtrekkings.

As gevolg van hulle verkeerde oortuiging dat God se troon nog altyd in die heiligdom was en dat Christus, nadat Hy opgevaar het in die hoogte, daar aan die regterhand van Sy Vader gesit het, het mense elke moontlike poging aangewend om te bewys dat Christus "binne die voorhangsel" binnegegaan het onmiddellik nadat Hy Sy dissipels verlaat het. Maar aangesien al sulke pogings, alhoewel altyd so goed bedoel in die belang van die waarheid, aan die dag gelê word deur verstand wat geïnspireer is, nie deur die Gees van Waarheid nie, maar eerder deur voorveronderstelling, moet ons dus die Here ywerig smee dat die beloofde Trooster ons in die hele waarheid sal lei, en om ons te red van vermetelheid en om blindelings dinge as vanselfsprekend te aanvaar sonder om te grawe en te vorm.

"Ons het ook 'n meer seker woord van profesie," sê die apostel Petrus; "waarop julle goed moet doen dat julle ag slaan soos op 'n lig wat in 'n donker plek skyn, totdat die dag aanbreek en die dagster in julle harte opgaan: omdat julle dit eerstens weet dat geen profesie van die Skrif van enige eie uitlegging is nie. Want die profesie het nie in die ou tyd deur die wil van 'n mens gekom nie, maar die heilige manne van God het gespreek deur die Heilige Gees." 2 Pet. 1:19-21.

Die wyse leser sal dus voortaan ophou om plek te gee aan menslike teorieë en spekulasies wat hom tot die uiterste verlei om vlees sy arm te maak. Hy sal eerder ywerig aandag gee aan Bybelprofesieë en na geïnspireerde interpretasies en sal daaruit leer dat die heiligdom

God Se Tydelike Troonkamer Is.

Aangesien aardse wesens, wat self nog nooit in die hemel was nie, van nature vreemdelinge vir die realiteite van die hemel is (1 Kor. 2:9), moet Hy dit openbaar deur middel van aardse realiteite waarmee hulle vertrou is, sodat God die hemelse waarheid aan hulle bekend kan maak. Daarom word deur die heiligdomswerk op aarde die heiligdomswerk in die hemel gesien (Heb. 9:1-9). Inderdaad, die heiligdom bo synde die patroon van die een onder die dienste van eersgenoemde word dus beslis in die dienste van laasgenoemde geopenbaar. En die feit dat die aardse heiligdom as plek vir belydenis en vergewing van sondes aangewys is, wys dat die troonsaal in die hemelse heiligdom net tydelik is. Daaruit, terwyl sonde bestaan, gaan die Here voort met die werk om sonde en sondaars uit die heelal te verwyder. En hierdie lig wys op sy beurt duidelik dat eers nadat sonde in die heelal kon die heiligdom konsekwent in die hemel bestaan het.

“Ek het gekyk,” het die Openbaarder omstreeks 96 nC uitgeroep, toe hy die troon in die heiligdom gewys is, “en kyk, ’n

deur in die hemel het oopgegaan, en die eerste stem wat ek gehoor het, was soos 'n basuin wat met my praat; wat gesê het: Kom op hierheen, en ek sal jou die dinge te kenne gee wat hierna moet gebeur.

"En dadelik was ek in die Gees, en kyk, daar was 'n troon in die hemel, en een het op die troon gesit. En Hy wat sit, sou lyk soos 'n jaspis- en 'n sardiensteen, en daar was 'n reënboog rondom die troon, in sig soos 'n smarag. En rondom die troon was vier-en-twintig sitplekke, en ek het op vier en twintig stoele gesit; geklee in wit klere, en hulle het krone van goud op hulle hoofde gehad, en uit die troon het bliksems en donderslae en stemme uitgegaan, en daar was sewe vuurlampe wat voor die troon gebrand het, en voor die troon was daar 'n see van glas soos kristal: en in die middel van die troon, en rondom die troon, was vier diere vol oë voor en agter.

"En ek het gesien, en kyk, in die middel van die troon en die vier lewende wesens en in die middel van die ouderlinge, staan 'n Lam soos dit geslag is, met sewe horings en sewe oë, wat die sewe Geeste van God is wat oor die hele aarde uitgestuur is ... En ek het gesien, en ek het gehoor die stem van die baie engele en die getal van die oudstes rondom die tien engele en die oudstes rondom. duisend maal tienduisend,

en duisende duisende.” Openb. 4:1-6; 5:6,11.

Hier word 'n tweevoudige toneel te voorskyn gebring. Aan die een kant, voor die troon is die “sewe lampe wat brand” en die “Lam soos dit geslag is”, wat wys dat die troon daar “gesit” is om in tyd van proef te dien. Die lig van die kandelaar verteenwoordig die lig van waarheid in die kerk terwyl die bloed van die Lam versoening doen vir sondige wesens. Aan die ander kant, op die troon sit die Oue van dae, die Regter, omring deur die jurie van vier-en-twintig ouderlinge plus die engelegetuies, “tienduisend maal tienduisend, en duisende duisende” van hulle, plus die vier diere (wat “verlos” is “uit elke geslag en taal, en Openb., en nasie” – dus die volk, en 5 is die simbool van, en nasie: 8. heiliges,— almal wie se sondes uitgewis sal word uit die boeke van kronieke,—net soos die diere van Daniël 7 simbolies is van al die koninkryke wat in hulle sondes sal vergaan), met die Lam, ons Voorspraak, in die middel. Dit alles toon 'n gekombineerde mediatoriaal-geregtelike werk.

Nou tot dusver sien ons dat toe Johannes in 'n visioen die deur - die voorhangsel - gesien het soos dit oopgaan na die Allerheiligste woonstel van die hemelse heiligdom, hy toegelaat is om na binne te kyk, en dat die dinge wat hy gesien het, vanaf sy tyd “hierna” sou plaasvind; toon daardeur dat ten tyde van sy visioen (ongeveer 96 n.C.) die Meeste

Heilige woonstel was gesluit. Daarbenewens sal ons nou uit Daniël se profesie sien dat die oordeelstroon in die Allerheiligste woonstel van die hemelse heiligdom opgerig is nadat die "horinkie" van Daniël 7 opgekom het.

“Ek het die horings in ag geneem,” sê die siener, “en kyk, daar het 'n ander horinkie onder hulle opgekom, voor wie daar drie van die eerste horings was wat deur die wortels uitgeruk was: en kyk, in hierdie horing was daar oë soos die oë van 'n mens, en 'n mond wat groot dinge gepraat het. Ek het aangehou kyk totdat die troepe neergewerp is, en die Ouer van dae het gesit. Sy klere was wit soos sneeu, en die hare van Sy kop soos die suiwer wol: duisende duisende het Hom gedien en tienduisend maal tienduisende het voor Hom gestaan; Dan. 7:8-10.

Hierdie verse openbaar dat nadat “die oordeel vasgestel is en die boeke geopen is”, “die Seun van die mens”, Christus, toe “gebring” is na 'n posisie, nie aan “die regterhand van God”, “die Oue van dae” nie, maar “naby” voor Hom (Dan. 7:8-10, 13).

Beide Johannes en Daniël se visioene openbaar dat die troon in die heiligdom nie daar was vanaf die begin van die skepping van God nie; of uit die dae van Moses; of tog van die uur af dat Christus opgevaar het na die

hoogte; of selfs uit die dae van heidense Rome; dat dit inderdaad nie “opgerig” is tot ná die val van heidense Rome nie, toe die “horinkie” van die nie-beskrywende dier opgekom het – in die dae van Kerklike Rome (Dan. 7:7-12, 21, 22). Elders as in die heiligdom is dus

God Se Ewige Troonkamer.

Omdat die heiligdomtroon nie bestaan het in die dae van die vroeë Christelike kerk nie, daarom kon die troon waarop Stefanus Christus aan die “regterhand van God” (Handelinge 7:56) gesien het, nie in die heiligdom gewees het, waarin die “see van glas” is nie, maar eerder in die Paradys, waaruit die “rivier van water van die lewe” vloei, en aan weerskante van die lewe. Openb. 22:1, 2. Dit is dus baie duidelik dat die troon wat Stefanus gesien het, “die troon van God en van die Lam” is, die permanente en ewige troon. Rondom hierdie glorie-stoel is geen diere, geen getuies, geen jurie nie, en voor dit is “geen kers” en geen bloed om geoffer te word nie. Kortom, dit staan, nie in die sondebelaaide heiligdom nie, maar in die Paradys. Dit is die soewereine administratiewe troon, vanwaar die Oneindige Sy onsterflike sondelose wesens vir ewig regeer!

Na hierdie troon, dan, wat van ewigheid tot ewigheid is, het Christus opgevaar en daar gaan sit aan die regterhand van sy Vader totdat die tyd gekom het toe, ter vervulling van Daniël se profesie en van Johannes se openbaring, iewers na die klein horinkie-mag

ontstaan het, het beide Hy en Sy Vader na die heiligdomtroon beweeg. Op laasgenoemde sit Hy nie as koning aan die regterhand van God nie; maar eerder voor dit staan Hy beide as 'n offerlam (Op. 5:6), en as 'n voorbidder (Dan. 7:13) wat vir sondige mense pleit. Daarom het Sy bemiddelingswerk begin

*Eerste In Die Heilige,
Toe In Die Allerheiligste.*

In die aardse heiligdom het die hoëpriester (wat Christus tipeer) eers deur die jaar in die heilige woonstel bedien, daarna op die dag van versoening, die dag van die reiniging van die heiligdom en die oordeel van die mense, het hy slegs vir een dag in die Allerheiligste diens gedoen. Hierdie tweeledige diens beteken dat in die hemelse heiligdom, die Hoëpriester, Christus, noodwendig eers in die heilige woonstel moet dien tot die antitipiese dag van Versoening, dan gedurende daardie dag, Hy moet dien in die Allerheiligste woonstel, voor die troon. So verwerp die aardse dienste ook die idee dat Christus onmiddellik na Sy hemelvaart die Allerheiligste woonstel van die hemelse heiligdom binnegegaan het.

Die seremoniële stelsel openbaar dus baie duidelik dat vanaf die tyd dat Christus “aan die regterhand van God gesit het” (Mark. 16:19), waar die “rivier van die water van die lewe” is, tot die tyd toe Hy en die Vader na die troon in die heiligdom beweeg het, waar “die see van glas” is (Dan. 7:9, 10.), Hy

het namens ons as hoëpriester in “die heiligdom” bedien (Heb. 9:12); en dat Hy terselfdertyd, saam met die Vader, op die ewige soewereine troon (“die troon van God en van die Lam”), die sondelose heelal regeer het.

Uit die voorgaande feite, duidelik en onderskeibaar, is die enigste houdbare gevolgtrekking wat gemaak kan word dat Christus, onmiddellik na Sy hemelvaart, eerder as om binne die voorhangsel in die heiligdom binne te gaan, aan die regterhand van Sy Vader, in die Paradys, gaan sit en van daar af Sy werk in die heilige woonstel van die heiligdom voortgesit het.

Hoe duidelik skyn die lig van die waarheid nou reeds op hierdie huidige onderwerp van verlossing so lank is in die digte mis van menslike teorieë en spekulasies! En hoe sterk is die gevolglike bevestiging van die Gees van Profesie se herbevestiging van sy standpunt oor die onderwerp: “dat die heiligdom-vraagstuk in geregtigheid en waarheid staan, net soos ons dit vir soveel jare gehou het.” — *Evangelie Werkers*, bl. 303.

“Werp dan julle vrymoedigheid, wat groot beloning het, nie weg nie. Want julle het geduld nodig, sodat julle, nadat julle die wil van God gedoen het, die belofte kan ontvang nie. Want nog 'n klein tydjie, en Hy wat kom, sal kom en nie uitbly nie.” Heb. 10:35-37.

“Nou, van die dinge wat ons gespreek het, is dit die hoofsaak: Ons het so 'n

hoëpriester, wat aan die regterhand van die troon van die Majesteit in die hemele sit; 'n bedienaar van die heiligdom en van die ware tabernakel wat die Here opgeslaan het, en nie 'n mens nie." Heb. 8:1,2.

"Want Christus het nie ingegaan in die heiligdomme wat met hande gemaak is, wat die gestaltes van die ware is nie, maar in die hemel self om nou voor God vir ons te verskyn." Heb. 9:24. Inderdaad, "nou een maal in die voleinding van die wêreld het Hy verskyn om die sonde deur die offer van Homself weg te neem. En soos dit die mense bestem is om een maal te sterwe, maar daarna die oordeel" (Heb. 9:26, 27) — die reiniging van die heiligdom (Dan. 8:14).

Dit is dus duidelik dat die oordeel moet begin en die heiligdom moet gereinig word, nie voor nie, maar na die vervulling van die tydperk vir diegene wat aangestel is om te sterf. Omdat die beoordeling in ooreenstemming is met die rekords wat in die boeke van die hemel gevind word, word die name dus van diegene wat onwaardig bevind word, sonder die "troukleed" aan, uit die boeke geskrap. So word die heiligdom gereinig. Toe hy gepraat het van die begin van hierdie werk van oordeel en reiniging, het die engel vir Daniël gesê: "Tot tweeduisend-en-driehonderd dae lank, dan sal die heiligdom gereinig word." Dan. 8:14.

Aangesien die reiniging dus plaasvind aan die einde van die 2 300 dae en aangesien dit, soos ons gesien het, die oordeel is,

wat plaasvind "aan die voleinding van die wêreld" (Heb. 9:26), gevolglik word die beëindiging van die dae, en die begin van die bemiddelaarsregtelike werk van Christus, op gesag van Inspirasie Self, tot die einde van die wêreld ingestel. Gevolglik eindig die 2 300 dae nie in die dae van Antiochus Epifanes nie, soos sommige leer hulle doen. Hierdie onhoudbare standpunt oor die onderwerp, tesame met ander soortgelyke onondersteunbare sienings daaroor, maak dus nodig, om die einste datum van die reiniging vas te stel, ons eerste

*Verwyder Die Verwarring Rakende Die
2300 Dae.*

Diegene wat in opposisie is teen die leerstelling dat die 2 300 dae hul eindpunt aan die einde van die wêreld vind, is onderling sterk verskillend oor wanneer die dae sogenaamd eindig, net soos hulle oor die waarheid van 'n menigte ander leerstellings is. Ten volle duidelik is dus die feit dat nie een van hulle die waarheid oor die onderwerp het nie. En tog, ten spyte van hierdie feit, sien hulle nie in dat die gees wat hulle gelei het in hul huidige toestand van skeuring, leerstellige verskille, twis en verwarring, sonder weerga in die geskiedenis, onmoontlik nie die Gees van Waarheid kan wees nie, Wie alleen hulle in die waarheid van die 2,300-dae profesie kan lei. So gaan hulle voort om die Christendom te verduister met wat hulle voorstel en verkondig dat dit lig daarop is.

In die poging om hul standpunt te ondersteun,

bring hulle die Septuaginta in, die Vulgaat en die Engelse Hersiene Weergawe in. Hierdie in die genoemde volgorde gee die getal in Daniël 8:14 verskillend weer as 2400, 2200 en 2300 “aandoggend”. Hierdie verskil alleen is genoegsame bewys dat die weergawes nie die klankresultate van presiese, letterlike vertaling van die vers is nie; maar is eerder die produk van interpretatiewe vertalings daarvan, voortgebring uit teologiese vooropvattinge oor die onderwerp.

Nietemin, selfs hierdie weergawes soos hulle staan, verleen so swak geloofwaardigheid aan die teorieë wat teen die leerstelling gehou word dat die 2 300 dae eindig in die einde van die wêreld, om die teoretiseerders te dwing om in Daniël 8:14 die woord “offer” in te lees om sodoende die “aandmôre-lees”-fase van die teks van die oggend te verander. Vervolgens, op grond daarvan dat daar twee offers per dag was, het hulle die getal daarvan in die helfte verdeel. En die getal wat 2400, 2200 of 2300 is, afhangend van watter weergawe hulle gebruik, kry hulle onderskeidelik 1200, 1100, 1150 dae! Hierdie byvoeging en afsny, het hulle dan met vrymoedigheid na vore gebring as bewys van hul teorie! alhoewel daar geen ontsnapping is aan die kristalhelder betekenis van “aandoggend” wanneer dit in die lig van Genesis 1:5 beskou word wat, soos elke Bybelstudent goed weet, slegs 'n vier-en-twintig uur-tydperk (beide die nag en die dag) kan beteken, en wat niks met offers te doen het nie.

Dit is dus baie duidelik dat die getalle 2400 en 2200 en die interpolasie van die woord "offers" die ydele resultate van valse interpretasie van Daniël se profesieë is. Die verskil tussen die twee figure is te wyte aan die verskil in die datums wat nodig is om die verskillende idees op die teks uit te werk. Die Here het beide die ambisie en die lot ontbloot van diegene wat verantwoordelik was vir hierdie ydele poging om die vervulling van die profesie te plaas, en het aan Daniël verklaar: "Ook die rowers van jou volk sal hulle verhef om die gesig te bevestig, maar hulle sal val." Dan. 11:14.

Alhoewel die poging van hierdie rowers van God se volk om die visioen te laat pas by hul idees gedoem is tot mislukking, probeer hulle tog in hul blinde selfvertroue hul bes om dit vas te stel, en gaan selfs so ver in die poging dat die geskrifte van Josephus blykbaar as heilige geskiedenis spreek ter ondersteuning van hul teorie.

"En dit het so gebeur," sê die Joodse geskiedskrywer, in 'n gedeelte wat hulle die meeste gebruik, "dat ons nasie hierdie dinge gely het onder Antiochus Epifanes, volgens Daniël se visioen en wat hy geskryf het jare voordat dit gebeur het." — Oudhede, Boek 12, Hoofstuk 5.

Alhoewel Josephus nie eens naastenby verwys na die aantal dae wat in Daniël 8:14 genoem word nie, neem hulle hom in werklikheid as 'n profeet, geïnspireer om die Skrif te interpreteer,

omdat hy die visioen wel op die werk van Antiochus Epifanes toepas! Omdat hy egter bloot 'n historikus was, en nie 'n profeet nie, het hy gevolglik, in die skryf van die geskiedenis van die Jode, slegs 'n historiese toepassing gemaak van die ooreenkoms wat hy tussen Daniël se voorspelling en Antiochus se werk gesien het. En dit was goed binne sy provinsie as historikus. Maar die feit dat hy nie die gawe van profesie het nie, verbied God se volk om sy toepassings van die Skrif as gesaghebbend en betroubaar te aanvaar.

Uit hierdie soort van worsteling, jongleren, rasionalisering en wegverduideliking van eenvoudige feite, sal die openhartige leser sien tot watter lengtes mense gaan om geopenbaarde waarhede te ontduik waarvan hulle nie hou nie, en om hul arms met private teorieë na hul smaak te sluit. Waar is die gesegde, "gee 'n man 'n teorie en die feite sal agterna kom!

Met die mis van fout wat nou verdryf is, is ons pad duidelik om voort te gaan om vas te stel

Wanneer Die 2 300 Dae Begin En Eindig.

Uit Daniël 7 is gesien dat die troon van oordeel of van reiniging nie opgerig sou word tot een of ander tyd nadat die kleinhoringkrag tot stand gekom het nie, terwyl uit Heb. 9:24-27 is gesien dat dit een of ander tyd voor “die einde van die wêreld” opgerig is. Om nou die lig op die feite wat reeds na vore gebring is in volle fokus te gooi, moet ons na Daniël 8 en 11 gaan, na die uitdruklike profesie van die onderwerp - die 2300 dae.

Dan. 8:11, 12

"Ja, hy het homself groot gemaak tot by die Vors van die leër, en deur hom is die daaglikse offer weggeneem en die plek van sy heiligdom is neergewerp. En 'n leër is aan hom gegee teen die daaglikse offer weens oortreding, en dit het die waarheid op die grond neergegooi; en dit het geleef en voorspoedig geword."

Dan. 11:31

"En wapens sal van sy kant staan, en hulle sal die heiligdom van sterkte ontheilig en die daaglikse offer wegneem en die gruwel plaas wat verwoesting maak."

Uit hierdie jukstaposisie van Daniël 8:11, 12 en Daniël 11:31, sal die leser sien dat beide skrifture van dieselfde krag praat. En Christus, wat die tekens van die einde van die wêreld voorspel het, terwyl Hy vorentoe gekyk het oor die stroom van tyd, verklaar het: "Wanneer julle [Sy volgelinge wat sou lewe in die tyd dat hierdie horingkrag teen God, Sy waarheid en Sy volk aan die werk was] daarom sal julle die gruwel van verwoesting sien, soos deur die profeet Daniël gesê, in die heilige plek staan, (wie dit lees, laat hy verstaan:) dan moet diegene wat in Judaea is, na die berge vlug" Matt. 24:15, 16. Hierdie duidelike woorde van Christus self plaas die werk van hierdie krag in die toekoms vanaf Sy tyd.

Hier stel Christus duidelik dat die gruwel van verwoesting op sy tyd nog nie "in die heiligdom" opgestaan het nie, maar dat

een of ander tyd in die Christelike bedeling sou gesien word dat dit daar staan. Nog verder het die engel vir Daniël opdrag gegee dat in die tyd van die einde die visioen sal wees (Dan. 8:13, 17). Hierdie twee feite dra ingrypende bewyse dat die tydperk van 2300 dae nie kon eindig voordat, na Christus se tyd, die daaglikse uitgegooi en die gruwel opgestel is nie: want albei hierdie gebeure sou binne die 2300 dae plaasvind.

Hierdie verwoestende mag was, volgens Daniël, om deur oortreding die aardse heiligdom, of kerk, te besoedel. Dit moes bewerkstellig word deur die Waarheid op die grond neer te gooi, deur die daaglikse weg te neem en deur "die gruwel wat verwoesting maak" in die heilige plek in te bring, wat alles sou wees, het die engel gesê, "tot tweeduisend-en-driehonderd dae toe; en "dan sal die heiligdom gereinig word."

Uit die gewigtige bewyse wat hier versamel is, is daar duidelik maar een gevolgtrekking moontlik: die besoedeling van die heiligdom, die beëindiging van die 2300 dae, en die reiniging van die heiligdom kon nie voor Christus se tyd plaasgevind het nie.

Teenoor die daverende finaliteit van hierdie drievoudige gevolgtrekking, behoort die talle stemme wat die gebeure wat met die 2300 dae geassosieer word, aanhoudend binne die Ou-Testamentiese tydperk lokaliseer, hulself nou heeltemal en vir altyd stil te maak. Maar as hulle

nie, dan weet net God wat hulle volgende mag verkondig!

Julle kan dit nie bekostig nie, broers, noudat die lig gekom het, om die geleentheid van julle te laat wegbreek om weg te breek van die teorieë van mense wat hierin gediskrediteer word deur die “Gees van Waarheid,” en om julle voete stewig op die vaste fondament te plaas wat hier in hulle plek gevestig is deur die getuienis van Jesus Christus.

Op hierdie vaste rots sal die struktuur van waarheid wat nou gebou word, soos die leser reeds kan sien, die hewigste storm van beide "wind" en "reën" weerstaan. Laat ons dus, in die oprigting van sy bobou, die materiaal wat so vryelik gegee is mildelik gebruik, sonder die minste vrees vir die komende storm (wat alles wat op 'n sanderige fondament staan sal vernietig en wegvee):

Om die aardse heiligdom te reinig, moet die gruwel wat die goddelose mag hier onder bespreking, ingebring het, noodwendig uitgewerp word, en dan moet “die waarheid”, ook “die daaglikse”, wat dieselfde mag vertrap en uitgedryf het, herstel word. Heel duidelik is daar dus nie die minste ruimte vir twyfel oor óf die manier waarop die heiligdom besoedel is óf die manier waarop dit gereinig moet word nie.

Die agtste hoofstuk van die boek Daniël bevat 'n aanskoulike profetiese simboliek van twee diere ('n ram en 'n bok), waarvoor

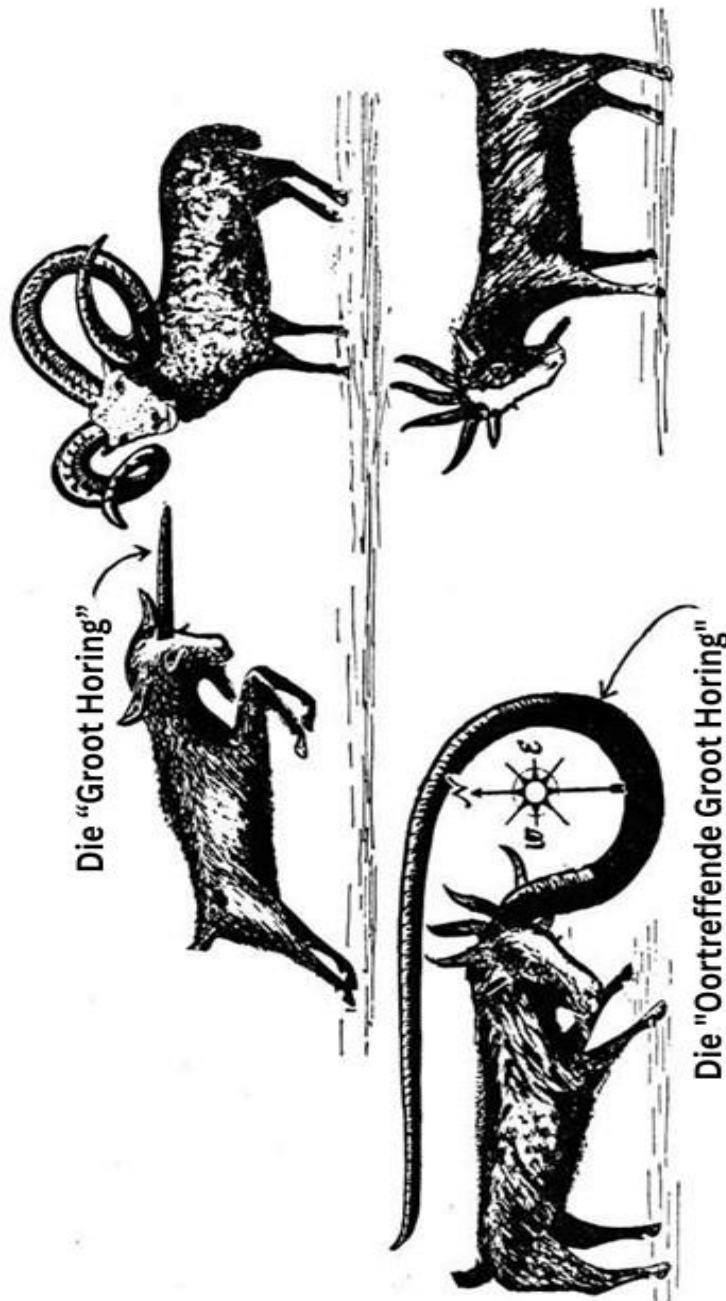
die engel verduidelik het: "Die ram wat jy gesien het met twee horings, is die konings van Medië en Persië. En die growwe bok is die koning van Griekeland." Dan. 8:20, 21.

"... die bok het baie groot geword, en toe hy sterk was, is die groot horing gebreek, en want dit het vier merkwaardiges opgekom na die vier winde van die hemel. En uit een van hulle het 'n klein horinkie voortgekom wat baie groot geword het, na die suide en na die ooste en na die aangename land toe." Dan. 8:8, 9. "... die groot horing wat tussen sy oë is," het die engel verduidelik, "is die eerste koning" — Alexander. "En as dit gebreek is, terwyl vier daarvoor opgestaan het, sal vier koninkryke uit die nasie opstaan, maar nie in sy mag nie" - nie in Alexander se mag nie; dit wil sê, nie "aan sy nageslag" nie. Dan. 8:21, 22; 11:4.

"En in die laaste tyd van hulle koninkryk, as die oortreders [die Jode] tot volle oorgawe gekom het, sal 'n koning met wrede aangesig en verstandige duistere vonnisse opstaan. En sy mag sal kragtig wees, maar nie deur sy eie krag nie [want "wapens sal van sy kant staan" (Dan. 11:31) - die leërs van die burgerlike magte sal vernietig en voorspoedig maak, en sal die leërs van die burgerlike magte vernietig en voorspoedig maak; magtiges en die heilige mense." Dan. 8:23, 24.

Uiteraard is Daniël 8:22-24 dus parallel met Daniël 7:25: "En hy sal

groot woorde spreek teen die Allerhoogste, en sal die heiliges van die Allerhoogste uitput en dink om tye en wette te verander, en dit sal in sy hand gegee word tot op 'n tyd en tye en tot die verdeling van die tyd."

Daniël het die visioen in Babilon gehad, noordoos van “die aangename land” – Palestina. Van Babilon af het die uitermate groot horing eers “suid”, volgende “oos”, dan noord gegaan om die draai weswaarts te maak – “na die aangename land”. So het dit in al vier rigtings gegaan, wat aandui dat dit 'n wêreldmag geword het. Boonop verteenwoordig ook die "koper" van die groot beeld van Daniël 2, wat Daniël verduidelik is om "oor die hele aarde te heers", Griekeland. Maar aangesien nie die bok se eerste horing of sy daaropvolgende vier horings universele heerskappy gedra het nie, dan moet sy buitengewoon groot horing die een wees wat “oor die hele aarde heers” om die profesie van die koper-koninkryk te vervul. Dan. 2:39.

Alhoewel die vierde dier van Daniël 7 toon dat hierdie verwoestende mag van Rome afstam, gaan die simboliek van die bok verder terug om te wys dat hierdie wêreldmag oorspronklik van een van die Griekse afdelings afstam (Dan. 11:5), en later die kleed van Christenskap aangetrek het – die godsdiens van “'n god wat sy vaders nie geken het nie”. Dan. 11:38.

Hy het geleidelik die versierings van die heiligdom aangeneem, en kort voor lank het hy homself groot gemaak teen die Prins (Christus) van die leer (die Christene). En as hy “die god van sy vaders” verontagsaam, het hy blykbaar gekristen word, maar teen watter koste dit vir die Christendom! — Nie net is die “daaglikse” “weggeneem” nie, maar ook “die plek van Sy

heiligdom is neergewerp.” Met ander woorde, hy het die Here se “plek” neergegooi en daar sy eie opgerig – homself verhef tot Christus se plek.

Die woord "offer" word in verband met die woord "daaglik" verskaf, dit behoort duidelik nie tot die teks nie. Aangesien die Engelse taal egter nie 'n presiese ekwivalent van die Hebreeuse woord "daaglik" het nie, wat op verskillende maniere weergegee word as "voortdurend", "ewigdurend", "oneindig," en aangesien nie een van hierdie terme sinoniem is nie, maar individuele konnotasies dra, is dit gevolglik noodsaaklik om hulle almal saam as 'n saamgestelde woord te neem om by die presiese waarheid uit te kom. In die lig van hierdie feit dus ook die feit dat die Sabbatsleer die enigste Bybelleer in die Christelike era is wat moontlik as "daaglik" (wat betrekking het op aanbidding ten opsigte van 'n dag) aangewys kan word, sowel as "voortdurend", "ewigdurend" en "oneindig," - van die ewige tyd tot die ewige tyd, hierdie verskillende leerstellings kan nie van toepassing wees nie, - dit is van ewigheid af geen as die Sabbat — die ewige rusdag. En in goddelike sertifisering van die ewigheid daarvan, lui deur die eeue vanaf Sinai die onveranderlike woorde:

“Daarom moet die kinders van Israel die sabbat onderhou om die sabbat te onderhou in hulle geslagte, as 'n ewige verbond. Dit is 'n teken tussen My en die kinders van Israel tot in ewigheid, want in ses dae het die HERE die hemel en die aarde gemaak en

op die sewende dag het Hy gerus en verkwik.” Eks. 31:16, 17.

Die horing se wegneem van die "daaglikse" was dus niks anders nie as om die Here se Sabbat van die Christelike kerk weg te neem en Sondagaanbidding, 'n heidense sabbat, in die plek daarvan te plaas - "gruwel wat verwoesting maak," - 'n ontheiliging wat God se teenwoordigheid van die kerk weggeruk het.

Die ram en die bok is in 'n visioen aan Daniël gewys “in die derde jaar van die regering van koning Bêlsasar”. Dan. 8:1. Daniël was “verbaas oor die gesig, maar niemand het dit verstaan nie”. Dan. 8:27. Die tyd was boonop verby, en Jerusalem was nog steeds 'n vermorsing. So later is “in die eerste jaar van Darius”, wat “koning gemaak is oor die koninkryk van die Chaldeërs” (Dan. 9:1), aan Daniël “deur boeke die getal jare waarvan die woord van die Here tot die profeet Jeremia gekom het, gewys dat hy sewentig jaar in die verwoestings van Jerusalem sou volbring”. Dan. 9:2. Jerusalem was egter steeds 'n woesteny, alhoewel die tyd van die volk se ballingskap volgens profesie vervul is en die visioen steeds “niemand [nie] verstaan nie”, soos duidelik uit Daniël se gebed blyk:

“... Ek het my aangesig tot die Here God gerig om te soek deur gebed en smekinge, met vas en roukleed en as; en ek het tot die Here my God gebid ... Here,

volgens al u geregtigheid, laat ek u toorn en u grimmigheid afgewend word van u stad Jerusalem, u heilige berg, want ter wille van ons sondes en oor die ongeregtighede van ons vaders, het Jerusalem en u volk 'n smaad geword vir almal wat rondom ons is. Hoor dan nou, o onse God, die gebed van u kneg, en laat sy smeking oor u smeking. heiligdom wat verlate is, ter wille van die Here. . .

“Ja, terwyl ek in gebed gespreek het, het selfs die man Gabriël, wat ek in die visioen aan die begin gesien het [in die agtste hoofstuk], wat vinnig laat vlieg het, my aangeraak omtrent die tyd van die aandoffer ... en gesê: ... Sewentig weke is vasbeslote oor u volk en aan u oortreding om 'n einde te maak, en om 'n einde aan u heilige stad te maak, versoening vir ongeregtigheid en om ewige geregtigheid in te bring, en om die gesig en profesie te verseël en om die Allerheiligste te salf.

“Weet dan en verstaan dat van die uitgang van die gebod om Jerusalem te herstel en te bou tot die Gesalfde, die Vors, sewe weke en twee-en-sestig weke sal wees; die straat en die muur sal weer gebou word, ja, in moeilike tye. En ná twee-en-sestig weke sal die Messias uitgeroei word, maar nie vir Homself nie; en die volk van die vors wat sal kom, sal die stad en die heiligdom verwoes;

en die einde daarvan sal met 'n oorstroming wees, en tot die einde toe is oorlog vasbeslote verwoestings. En Hy sal vir een week lank die verbond met baie bevestig, en in die middel van die week sal Hy die slagoffer en die spysoffer laat ophou, en vir die oorvloed van gruwels sal Hy dit 'n wildernis maak tot aan die voleinding, en wat vasgestel is, sal op die eensames uitgegiet word." Dan. 9:3-27.

Die engel het die sewentig weke in drie tydperke verdeel: "sewe weke, en drie-en-twee weke," en "een week". En alhoewel hy in sy woorde aan Daniël, wat hierbo aangehaal is, die tyd wat geprofeteer is, verduidelik het, het Daniël steeds nie die visioen ten volle verstaan nie. Aangesien hy egter sekerlik die engel se interpretasie van die "ram" en van die "bok" as simbolies van "Persië" en "Griekeland" onderskeidelik verstaan het, was die werk van "die uitermate groot horing" dus wat hy nie verstaan het nie. En so was dit dat hy later "in daardie dae" weer "treur;" hierdie keer, "drie volle weke." Waarop hy sê:

Ek het "'n sekere man gesien wat met linne geklee was, wie se heupe omgord was met fyn goud van Ufas ... Toe sê hy vir my: ... Nou het ek gekom om jou te laat verstaan wat jou volk aan die einde van die dae sal gebeur, want tog is die visie vir baie dae." "Want in die tyd van die einde sal die gesig wees." Dan. 10:5, 12, 14; 8:17.

Dat hoofstukke 11 en 12 die verduideliking bevat van die visioen wat die engel in hoofstuk 10 belowe het, kan geredelik herken word nie net aan die kontinuïteit van die engel se toespraak nie, maar ook aan die feit dat hierdie hoofstukke die verduideliking is van die visioen in die agtste hoofstuk. Vir die leser se gerief haal ons die laaste twee verse van hoofstuk 10 aan, en 'n deel van die engel se verduideliking wat in hoofstuk 11 opgeteken is:

"Toe sê hy: Weet jy waarom ek na jou toe kom? en nou sal ek terugkeer om teen die vors van Persië te veg; en as ek uittrek, kyk, die vors van Griekeland sal kom. Maar ek sal jou wys wat in die Skrif van Waarheid opgemerk is; en daar is niemand wat my in hierdie dinge vashou nie, behalwe Migael, jou prins."

"Ek het ook in die eerste jaar van Daríus, die Meder, gestaan om hom te bevestig en te versterk. En nou sal ek jou die waarheid bekend maak. Kyk, daar sal nog drie konings in Persië opstaan, en die vierde sal veel ryker wees as hulle almal; en deur sy krag sal hy deur sy rykdom almal opwek teen die ryk van Griekeland. En as hy opstaan, sal sy koninkryk verbreek word en verdeel word na die vier windstreke van die hemel en nie na sy nageslag of volgens sy heerskappy waaroor hy geheers het nie;

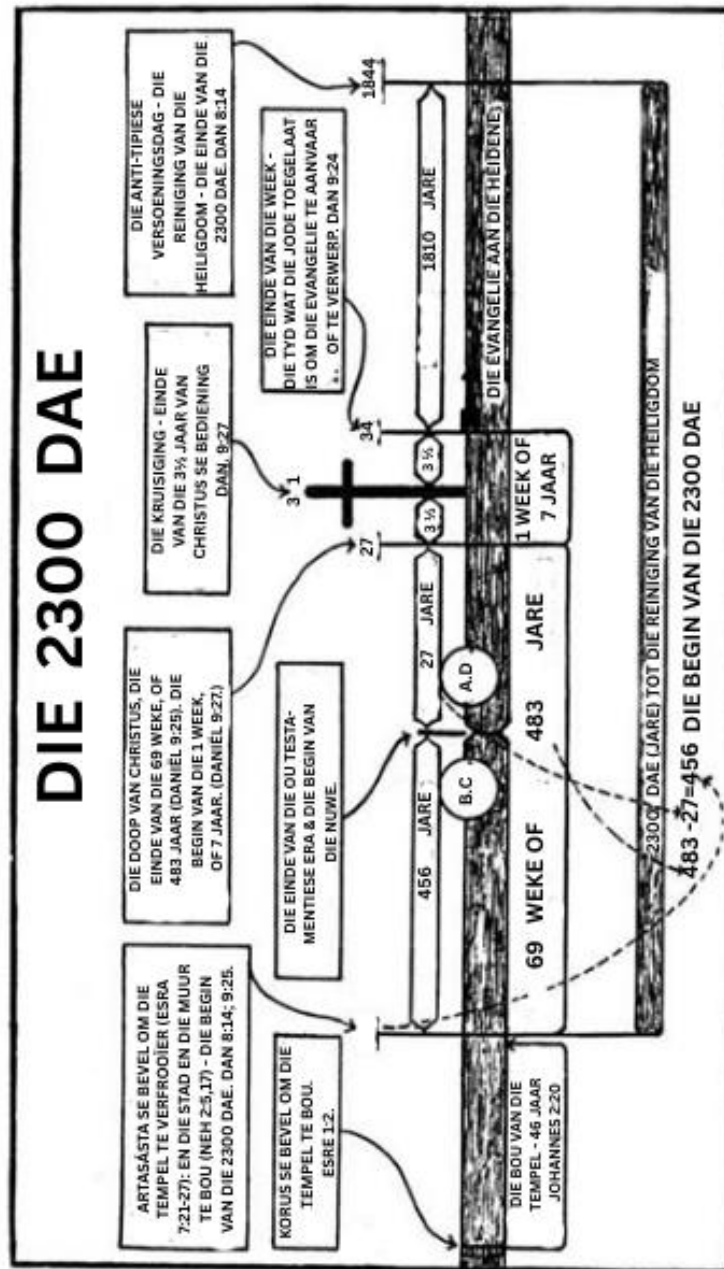
want sy koninkryk sal uitgeruk word, ook vir ander buiten hulle.” Dan. 10:20, 21:1-4.

Dit is duidelik dat die engel in hierdie hoofstuk in detail "die visioen" verduidelik wat aan Daniël in die agtste hoofstuk getoon is, en dat Daniël 8:11, 12 in tyd parallel is met Daniël 11:31. 'n Vergelyking van beide skrifte, soos gevind op bladsy 25, maak duidelik dat die elfde hoofstuk 'n verduideliking is van veral die krag wat geprojekteer word deur die uitnemende groot horing van die agtste hoofstuk.

Dit maak ook duidelik dat die heiligdom waarvan daar in Daniël 8:11 gepraat word, niks anders as God se heiligdom kan wees nie: want aan die een kant kan 'n heidense struktuur nooit sterk wees nie of aan die ander kant besoedel word wanneer dit nog nooit rein was nie. En bowendien noem die Bybel dit nooit 'n heiligdom nie.

En, laastens, die feit dat die heiligdom in Jerusalem nóg besoedel nóg gereinig is op die wyse wat die engel beskryf het, maar woes gelaat is en uiteindelik vernietig is (Dan. 9:26), stel die meesleurende bewyse tot die bewys dat nóg die besoedeling nóg die reiniging in die Ou Testamentiese era plaasgevind het.

Hierdie vaste gevolgtrekking word dubbel vinnig gemaak op grond van Christus se verklaring (bladsy 25), wat die werk van die verwoestende mag in die Christelike bedeling plaas

Daar is geen ander tyd as die “twee-
duisend-en-driehonderd dae” (Dan. 8:14) en die “sewentig
weke” (Dan. 9:24).

waarop die stelling kan toepas, "die afgestelde tyd was lank." Dan. 10:1. Maar aangesien die eerste tydperk te lank was om die heiligdom in Jerusalem te herstel en te reinig, en dat die laaste tydperk te lank was vir die herbou van die stad (want die sewentig jaar waarvan Jeremia gepraat het, was reeds vervul), Daniel is aangespoor om tot die Here te roep vir insig.

"Toe," sê hy en gaan voort, "het ek een heilige hoor praat, en 'n ander heilige sê aan daardie sekere heilige wat gespreek het: Hoe lank sal die visioen wees aangaande die daaglikse ... en die oortreding van die verwoesting, om beide die heiligdom en die leer te gee om vertrap te word? En hy het vir my gesê: Tot tweeduisend-en-driehonderd dae sal rein wees." Dan. 8:13, 14.

Uitgedruk in hedendaagse spraak, sou die engel se antwoord op Daniël se vraag wees dat 2300 dae nodig sou wees vir "die heiligdom sowel as die leer om vertrap te word", ook vir die daaglikse om neergewerp te word en vir die oortreding van die verwoesting om opgerig te word, en dat die heiligdom daarna gereinig sal word.

In hierdie lig word gesien dat die tydperk van 2300 dae moet eindig nadat "die daaglikse" weggeneem is en "die oortreding van verwoesting" voltrek is. Dus die wegneem van "die daaglikse" en die inbring van "die gruwel wat

verwoesting maak” deur die oortreding van verwoesting, sal “die heiligdom sowel as die leër laat vertrap word”.

Die trap van die gasheer is die uitmoor van die Christene wat nie volgens die voorskrifte van die horingmag sou aanbid nie. Die vertrapping van die heiligdom, die kerk, het aanleiding gegee tot die vestiging van 'n aardse priesterdom in die plek van Christus, wat vanuit die hemelse heiligdom bedien.

En aangesien die groot horing van die bok simbolies is van die Romeinse (yster - Dan. 2:40) wêreld in sy drie tydperke, - heidens, kerklik en protestants, - ook soos in sy tweede tydperk, het dit die waarheid en die "leër" onder die voete vertrap en die heiligdom besoedel deur die gruwels in te bring terwyl dit die gruwels ingebring het, (81), (2) Die tydperk van 2300 dae strek gevolglik verder as die val van Kerklike Rome en strek tot in die Protestantse tydperk.

Soos verder, die gebod om Jerusalem te herbou het in 457 v.C. (Esra 7:21-27), blyk die beginpunt van die sewentig weke een te wees met dié van die 2300 dae.

En terwyl hy Christus se bediening binne hierdie tydperk gelokaliseer het, het die engel gesê: “ . . . Hy [Christus] sal die verbond met baie bevestig vir een week: en in die middel van die week sal Hy die offer en die spysoffer laat ophou.” Dan. 9:27.

aangesien die bevestiging van die verbond met die baie (die Jode) voltrek is gedurende die sewe jaar vanaf die begin van Christus se bediening, die tyd van Sy doop, tot die tyd dat Petrus die opdrag gekry het om die evangelie aan die heidene te bring (Hand. 10:28; lees die hele hoofstuk), en aangesien in die middel van hierdie tydperk Christus die sewe jaar letterlik en geopenbaar is dat die sewe jaar gekruisig en geopenbaar is. 2300-dae tydperk moet bereken word deur die reël van Esegïel 4, wat 'n dag vir 'n jaar bereken, dus:

“... van die uitgaan van die gebod [gevind in Esra 7:21-27] om Jerusalem te herstel en te bou [die begin van die 2300 dae], tot by die Messias die Prins [aan Christus by Sy doop], sal sewe weke [49 jaar], en twee-en-twee weke [434 jaar] wees [434 jaar], altesaam sewe-en-sewentig jaar, altesaam die eerste sewe-en-seen-en-jarige jaar, synde vir die herbou van die stad.

Dan na "sewe weke" plus "twee en drie-en-twee weke [483 jaar] sal die Messias uitgeroei word, ... en die volk van die vors [die Romeine] wat sal kom, sal die stad en die heiligdom vernietig [vervul deur Titus omstreeks 70 n.C.]; en die einde daarvan sal met 'n vloed van die oorlog wees, en tot die einde toe sal Hy bevestig word. verbond met baie vir een week [sewe jaar, begin by Sy doop]:

en in die middel van die week [in die middel van die sewe jaar] sal Hy die offer en die spysoffer laat ophou [deur die offer van Homself en deur die oordrag daarvan na die hemelse heiligdom; priester], en vir die oorverspreiding van gruwels sal Hy dit [die tempel in Jerusalem] 'n woesteny maak [Sy teenwoordigheid heeltemal verwyder], tot aan die voleinding, en wat vasgestel is, sal op die eensames uitgestort word." Dan. 9:25-27.

Die res van die 2300 dae, of jare, bereik die tyd van die reiniging van die heiligdom. (Sien illustrasie op bladsy 37.)

Om 2300 jaar vooruit te tel vanaf Oktober 457 v.C., is die terminus Oktober, 1844 n.C. En soos die engel gesê het: "Tot tweeduisend-en-driehonderd dae toe; dan sal die heiligdom gereinig word," moes die reiniging daarvandaan in 1844 begin het, die eerste jaar waarin, vir die eerste keer die boodskap van die engel gelui het: "Vrees God en gee Hom heerlikheid, want die uur van sy oordeel het aangebreek" (Op. 14:7; Dan. 7:9, 10) — die tyd wanneer die Groot Regter en die hemelse tribunaal oordeel om die slegte van die goeie te skei; dit wil sê, om die name van diegene wat in diens van Christus getree het,

maar nie tot die einde toe volhard het nie, uit die Boek van die Lewe te skrap.

Aangesien hierdie vreesaanjaende waarheid, soos hier geopenbaar, sy teenhanger in Christus se gelykenis van die koring en die onkruid vind, moet die gelykenisse dus noodwendig die ondersoekende

Oordeel Onder Die Lewendes Leer.

“Laat altwee saam groei,” beveel Christus, met betrekking tot die vermenging van die koring en onkruid, “tot die oes toe; en in die tyd van die oes sal Ek vir die maaiers sê: Maak eers die onkruid bymekaar en bind dit in bondels om dit te verbrand, maar bring die koring bymekaar in my skuur.” Matt. 13:30.

Hier leer die Here parabolies dat 'n tyd van ondersoek sal aanbreek, en dat die engele dan die sondaars uit "die gemeente van die regverdiges" sal verwyder. Ps. 1:5

"Weereens, die koninkryk van die hemele is soos 'n net wat in die see gegooi is en van allerhande soorte bymekaargemaak is, wat, toe dit vol was, na die wal getrek en gaan sit het en die goeies in houertjies bymekaargemaak het, maar die slegtes weggegooi het. So sal dit wees aan die einde van die wêreld: die engele sal uitgaan en die goddeloses onder die regverdiges uit skei." Matt. 13:47-49.

In albei van hierdie gelykenisse, waarsku Christus dat die ondersoekende

oordeel sal plaasvind in die tyd wat die “oes” genoem word, wat die einde van die wêreld is – die tyd waarin die 2300 dae kulmineer, net soos die engel verklaar het: “Verstaan, o mensekind, want in die tyd van die einde sal die gesig wees.” Dan. 8:17. “...hou die gesig toe, want dit sal vir baie dae wees.” Dan. 8:26. “... want die visioen is nog vir baie dae.” Dan. 10:14.

Met verwysing na die tyd dat die ondersoekende oordeel onder die lewendes sal plaasvind, vergelyk Maleagi beide gelykenisse in sy profesie:

“...die Here, na wie julle soek, sal skielik na sy tempel kom ... Maar wie sal die dag van sy koms verduur, en wie sal bly staan wanneer Hy verskyn? want Hy is soos ’n smelter se vuur en soos ’n smeersoep; en Hy sal sit as ’n smelter en reiniger van silwer; en Hy sal hulle reinig as ’n offer van goud en silwer, om die seuns van Levi te reinig, om die seuns van Levi te reinig in geregtigheid.” Mal. 3:1-3.

Aangesien die reinigings wat in die gelykenisse en in Maleagi se profesie vereis word, nog nooit plaasgevind het nie, is die ondersoekende oordeel van die lewendes uiteraard, dan, nog toekoms. Hierdie ondersoekende werk word dus aanleiding gegee deur die werk van skeiding in die aardse heiligdom (kerk), soos ook in Esegïel 9 aan die lig gebring:

“En kyk, ses manne het gekom van die pad na die hoër poort wat na die noorde lê, en elkeen 'n slagwapen in sy hand, en een man tussen hulle was in linne geklee, met 'n skrywersinkhoring langs hom: en hulle het ingegaan en langs die bronsaltaar gaan staan. En die heerlijkheid van die God van Israel het opgegaan van die kerub waar Hy was, na die drempel van die huis. En Hy het na die man geroep wat met linne geklee was, met die inkhoring van die skrywer aan sy sy, en die Here het vir hom gesê: Gaan deur die stad, deur die middel van Jerusalem, en maak 'n merk op die voorhoofde van die manne wat sug en roep oor al die gruwels wat in die middel daarvan gedoen word.

“En aan die ander het Hy voor my ore gesê: Gaan agter hom aan deur die stad en slaan; laat julle oog nie spaar nie en julle moet julle nie ontferm nie; maak dood oud en jonk, beide diensmeisies en kindertjies en vroue, maar kom nie nader aan enige man op wie die merk is nie; en begin by my heiligdom. Toe het hulle begin by die ou manne wat voor die huis was.” Eseg. 9:2-6.

Hier word gewys dat die mense in 'n gemengde toestand is (onkruid en koring vermeng), met die tyd wat net voor hulle lê wanneer aan die een kant diegene wat gesug en geroep het oor die gruwels in hulle midde die merk van verlossing sal ontvang, terwyl aan die ander kant diegene wat

nie gesug en gehuil het nie, sal sonder die merk gelaat word, om te vergaan (in hulle sondes) onder die engele se slagwapens.

Uit hierdie skeiding – die een in die kerk – kom die *eerste vrugte voort*.

Dan volg die skeiding onder die nasies, soos gesien in die gelykenis van Matteus 25, wat Christus se koms profeties beskryf, alhoewel nie die een wat in 1 Tessalonisense 4:16, 17 gesien word nie, want ten tyde van laasgenoemde, "die wat in Christus gesterf het, sal eerste opstaan; daarna sal ons wat in die lewe oorbly, saam met hulle in die wolke weggevoer word, die Here tegemoet in die lug "; terwyl in die tyd van eersgenoemde, "wanneer die Seun van die mens in sy heerlikheid kom en al die heilige engele saam met Hom, dan sal Hy op die troon sit van sy heerlikheid [die koninkryk-kerk, wat tot op hierdie stadium slegs uit die eerstelinge bestaan].

"En voor Hom sal al die nasies versamel word, en Hy sal hulle van mekaar skei soos 'n herder sy skape van die bokke skei; en Hy sal die skape aan sy regterhand en die bokke aan die linkerkant sit. Dan sal die Koning vir hulle aan sy regterhand sê [dit is die tweede vrugte]: Kom, julle geseëndes van my Vader, beërf ook die koninkryk wat gevind is uit die wêreld. Dan sal Hy ook vir die wat links is, sê: Gaan weg van My, julle vervloektes, in die

ewige vuur wat berei is vir die duiwel en sy engele.” Matt. 25:31-34, 41.

Uit hierdie skeiding – die een onder die nasies – kom die tweede vrugte voort.

Die engele wat rondom die troon in die hemelse heiligdom is tydens die oordeel van Daniël 7:9, 10 en van Openbaring 5:11 sal, soos die gelykenisse verduidelik, saam met “die Seun van die mens” neerdaal wanneer Hy “na Sy tempel” (Sy kerk) kom om deur die oordeel “die goddeloses en die silwer van sy dag te skei van die goddeloses van goud en silwer” van die regverdiges en silwer. kom . Mal. 3:2, 3.

In 'n grafiese demonstrasie dat Hy saam met al sy engele aarde toe sal kom om oordeel oor die lewendes te voltrek, het die Here Homself profeties aan Esegïel geopenbaar, aangesien hy deur vier lewende wesens op die aarde gebring is net voor die slagting van die skynheiliges in die kerk plaasvind. En soos elkeen van die lewende wesens die gesig van 'n leeu het, die gesig van 'n kalf, die gesig van 'n mens en die gesig van 'n arend (Eseg. 1:10), — dieselfde geregtelike kentekens het as die diere wat voor die troon in die hemelse heiligdom is (Op. 4:7) in die tyd van die doderyk en die dood van hulle, en soos hulle na die aarde afdaal, wys hulle daarmee simbolies dat die werk van die bemiddelende-regterlike troon wat

die oordeel oor die dooies bywoon en lei, na die aarde uitgerol word.

Hierdie uitbreiding, sover ons nou kan weet, moet by die opening van die sewende seël plaasvind (Op. 8:1), want in daardie tyd hou die hemelse stemme, wat die oordeel van die dooies oopgemaak het, in die hemelse heiligdom op en begin, na die halfuur se stilte, op aarde te klink. Met ander woorde, net soos in die hemel by die opening van die oordeel van die dooies, was daar “blikse en donderslae en stemme” (Op. 4:5), net so is daar op aarde by die opening van die “oordeel van die lewendes”, “stemme en donderslae en weerligstrale en ’n aardbewing”. Openb. 8:5.

Met die oordeel van die dooies vind die werk van skeiding egter in die boeke in die hemelse heiligdom plaas; terwyl met die oordeel van die lewendes, die skeiding plaasvind onder die mense in die kerk sowel as onder hulle name in die boeke in die hemelse heiligdom, wat dus wys dat beide heiligdomme uiteindelik gereinig sal word.

Daarom vind die Here se koms na sy tempel (Mal. 3:1-3), sy koms met al sy engele (Matt. 25), en sy koms wat bo die lewende wesens troon (Eseg. 1), - al drie dieselfde gebeurtenis as wat getoon is, plaas aan die begin van die oordeel van die lewendes: die tyd waarin die regterlike aktiwiteite

strek tot by die aardse heiligdom — die kerk.

"En ek het gesien, en daar was 'n wit wolk," het Johannes die Openbaarder uitgeroep, terwyl hy dieselfde koms in die vooruitsig gestel het wat deur Maleagi, Matteus en Esegïel uiteengesit word, "en op die wolk het Een gesit soos die Seun van die mens, met 'n goue kroon op sy hoof en in sy hand 'n skerp sekel. En 'n ander engel het uit die tempel gekom en geroep met 'n harde stem op die wolk, en roep met 'n harde en dreunende stem op die wolk. maai, want die tyd het gekom dat U maai, want die oes van die aarde is ryp, en Hy wat op die wolk gesit het, het sy sekel op die aarde gesteek. Openb 14:14-16.

Hierdie koms van die Seun van die mens is dus duidelik nie wanneer die opgestane en die lewende regverdiges saam weggevoer word om Hom in die lug te ontmoet nie: want verse 17-20, na aanleiding van dié wat in die paragraaf hierbo aangehaal is, openbaar dat nadat Hy gekom het en die aarde geoes het, "'n Ander engel ... met 'n skerp sekel'" het gekom en 'n tweede oes ingesamel voor die toorn van God – die sewe laaste plaë (Openb. 15:1) — is oor die goddelose uitgestort.

Dus weer en vir die vierde keer gesien dat daar twee verskillende koms van die Seun van die mens is: die een om "die goddelose onder die regverdiges af te skei" in die kerk (Matt. 13:49), en dan dadelik die regverdige uit die goddelose in te roep.

Babilon (Op. 18:4); die ander om die heiliges, sowel die opgestane as die lewendes, na die wonings te neem wat Hy vir hulle voorberei het (1 Tess. 4:16; Joh. 14:1-3).

By die vorige koms van die Seun van die mens, is die klip wat die groot beeld getref het, sonder hande uitgekap (sonder die hulp van die mens, en deur die Here self), want, soos die Here sê, “daar was niemand om te help nie; en Ek het my verwonder dat daar niemand was om te ondersteun nie; daarom het my eie arm My verlossing gebring; en my grimmigheid, dit het My ondersteun en my volk vertrap en my vertrap. Ek sal hulle krag op die aarde laat neerkom.” Jes. 63:5, 6.

Hierdie werk van skeiding, of reiniging, wat in die gelykenis van Matteus 13:30 en weer in dié van Matteus 13:47-49, ook in die profesie van Maleagi 3:1-3 en in dié van Esegïel 9, sowel as in Openbaring 14 aan die lig gebring word, is direk van toepassing op die oordeelsdag vir die lewendes; maar die reiniging van die heiligdom aan die einde van die 2300 dae volgens Daniël 8:14 en Daniël 7:9, 10 is direk van toepassing op die

Oordeel Onder Die Dooies.

Alhoewel die reiniging van die heiligdom, soos reeds uit Daniël se profesieë gesien is, na 1844 n.C. sou plaasvind, word die lewende regverdiges steeds met die sondaars in die kerk vermeng, en sedert Daniël die Oue gesien het

van dae sit in die oordeel, nie om diegene wat "die merk" gehad het, dood te maak nie, maar om te oordeel uit "die boeke" wat "geopen" is, natuurlik is sy visie van die oordeel ten opsigte van die dooies.

Wat die reiniging van die kerk op aarde betref, moet dit eerstens bewerkstellig word deur die gruwel uit te dryf, tweedens deur die waarheid te herstel, en derdes deur die onkruid weg te neem. Maar wat die reiniging van die heiligdom daarbo betref, dit word nou bewerkstellig deur die name van diegene wat tekortgekom het uit die Boek van die Lewe te verwyder; dan deur hulle in die boek te plaas wat die name bevat van diegene wat na die duisend jaar in die opstanding van die goddelose sal opkom (Op. 20:5); daardeur word slegs die name in die Boek van die Lewe agtergelaat van diegene wat die oorwinning oor sonde behaal het, en wat dus wag om op te kom in die opstanding van die regverdiges (Op. 20:6). Johannes het gevolglik "die dooies, klein en groot, voor God sien staan; en die boeke is geopen, en 'n ander boek is geopen, dit is die boek van die lewe; en die dooies is geoordeel op grond van die dinge wat in die boeke geskrywe is, volgens hulle werke." Openb. 20:12.

Aangesien die reiniging van die hemelse heiligdom 'n werk is om die boeke skoon te maak deur

die name van beide die afvalliges en die onkruid daaruit uit te vee, en soos in die “tyd van benoudheid soos daar nooit was vandat daar ‘n nasie” was nie, die enigstes wat “verlos” sal word, is diegene wie se name in die boek geskryf is, en die reiniging van die boeke vind dus duidelik voor die opstanding plaas, en voor die tyd van benoudheid soos nog nooit was nie. So sal die ontroue dooies by die eerste opstanding in hul grafte gelaat word, en die ontroue lewendes sal sonder verlossing van die komende moeilikheid gelaat word. Maar was hulle name toegelaat om in die boeke te bly, dan sou volgens die rekords óf die goddelose dooies saam met die regverdiges opgewek moes word, en die lewende goddeloses verlos moes word saam met die lewende regverdiges óf anders sou beide die regverdige dooies en die regverdige lewendes saam met hulle verlaat moes word - alternatiewe wat albei natuurlik onmoontlik is; maak dus weer 'n absolute skeiding verpligtend, soos dit in tipe in Josua se tyd voorkom:

“Daar is ‘n vervloekte ding,” het die Here gesê, “in jou midde, o Israel: jy kan nie voor jou vyande standhou totdat jy die vervloekte ding onder jou wegneem nie ... En Josua en die hele Israel saam met hom het Akan geneem ... en alles wat hy gehad het: ... en die hele Israel het hom gestenig.” Josh. 7:13, 24, 25.

Uit hierdie bolwerk van bewyse as bewys van die reiniging van die kerk op aarde

en van die boeke in die hemel, toring die ondeurdringbare waarheid na vore dat die lewendes wat getrou bly tot die einde toe, hul name in die Boek van die Lewe behou, in hierdie tyd van skeiding, God se merk, of seël, van verlossing sal ontvang, terwyl diegene wat dit nie doen nie daarsonder gelaat sal word, om in hul sondes te vergaan. En dienooreenkomstig sal die dooies wie se name na die oordeel behoue bly in die dodeboek in die eerste opstanding na vore kom (Op. 20:6), terwyl die wat ontrou was in die lewe wag tot ná die duisend jaar, om saam met al die goddeloses in die tweede opstanding uit te kom (vers 5).

Terwyl dit dus in die gemeente van die dooies nodig is om die goddelose van die regverdiges te skei wat nou op die opstandingsoggend wag, is dit net so nodig in die gemeente van die lewendes om die goddelose van die regverdiges te skei wat nou voorberei vir verlossing van die komende moeilikheid, en wag op die wederkoms van Christus - Sy sigbare koms om hulle sowel as die lewendes op te neem om die dooies op te wek.

Daar is dus twee skeidings, een onder die regverdige dooies en die ander onder die regverdige lewendes, die dooies word bestem tot opstanding en die lewendes tot vertaling.

Diegene, aan die ander kant, wie se name uit die boeke geskrap sal word, is diegene wat versuim het om die "trouklere"

aan te trek.” Matt. 22:11 Op bevel van die Meester (Matt. 22:13), sal hulle uitgedryf word, nooit meer om onder die bruilofsgaste te wees nie.

Hierdie reiniging van die Boek van die Lewe word verder gesien as nodig om die engele in staat te stel om die heiliges reg te kies, want wanneer die Seun van die mens met al sy engele kom, sal Hy hulle stuur "met 'n groot basuingeluid, en hulle sal Sy uitverkorenes [die opgestandes] bymekaarmaak van die vier winde, van een kant van die hemel tot die ander” (Matt. 24:31), en hulle neem om by die lewendes aan te sluit.

Die gekonsentreerde lig wat nou uit die profesieë hierin skyn wat in hul korrelatiewe verband beskou word, toon dat beide die heiligdom in die hemel en die een op aarde besoedel is, nie deur die politieke en militêre verowerings van heidense magte nie, maar eerder, eerstens, deur sommige van sy bekeerlinge se nie standhoudende (Matt. 10:22); tweedens deur Satan se inbring van die onkruid terwyl die mense geslaap het (Matt. 13:25); en derdens, deur die uitermate groot horing wat die "daaglikse" uitwerp, die waarheid vertrapping en die gruwel inbring wat verwoesting maak: dus beide die aardse en die hemelse heiligdomme betrek.

Hierdie onthutsende openbaring toon afdoende aan dat die reiniging volgens Daniël 8:14 eerste is van die heiligdom in die hemel, en tweede van die heiligdom op aarde.

Hoe belangrik dit ook al is, enigiemand wat sou versuim om 'n ywerige en noukeurige studie te maak van die aard en betekenis van hierdie groot werk van God se ondersoek na die gaste wat vir die bruilof ingekom het, is eenvoudig onverskillig teenoor die vooruitsigte op die ewige lewe - "so 'n groot verlossing." Want wanneer 'n persoon se oordeel hangende is, en hy is onbewus van die feit, sal hy onvoorbereid wees en nie kan staan wanneer sy saak ondersoek word nie. Op hierdie uiters belangrike onderwerp "moet ons daarom meer ernstig ag slaan". Heb. 2:1. En deur dit te doen, moet ons die oordeel

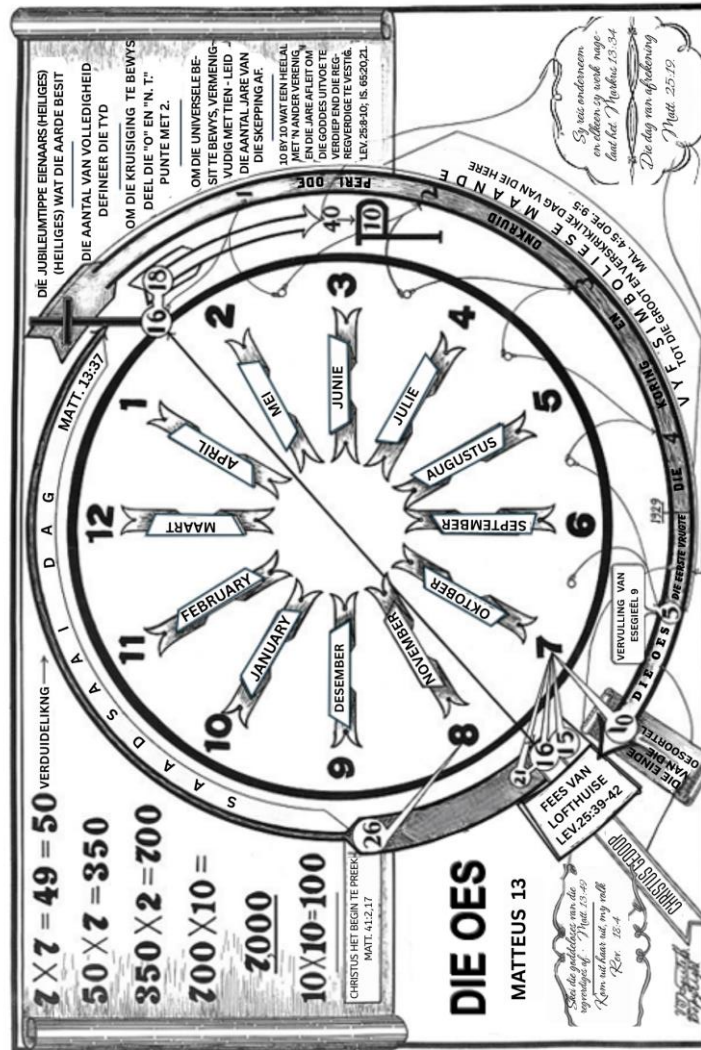
IN DIE LIG VAN DIE GELYKENISSE NADER.

Die saadsaaier, die saad, die land, die seisoen van bewerking en groei, en die seisoen van oes moet saam perfek bereken word om die geestelike koninkryk te illustreer; anders kan die voorstelling net tot dwaling lei in plaas van tot waarheid.

Die vier seisoene van die jaar word almal vereis om die proses van plant, grootmaak en oes van die jaar se oeste te voltooi, en Herfs is die begin van die landboujaar (net soos die einde van die somerseisoen "die fees van die insameling, wat aan die einde van die jaar is, wanneer jy jou arbeid uit die land ingesamel het — Eks. 23:16), illustreer hierdie gelykenis dus deur die twaalf maande van die jaar 'n tydperk van evangeliegeskiedenis, in die afsluiting waarvan die koninkryk van Christus opgerig sal word, en waarvan die begin

Die Saadsaaityd Is.

Daar is 'n tydperk van kerkgeskiedenis wat deur hierdie twaalf maande oesperiode geïllustreer

word, moet ons dus die tyd van sy begin vind - die tyd van saadsaai, en die tyd van sy sluiting - die tyd van maai.

"Hy wat die goeie saad saai," sê Christus, "is die Seun van die mens," en die vyand wat die onkruid gesaai het, "is die duiwel." Matt. 13:37, 39.

"Die Seun van die mens," Hy wat "die goeie saad saai", is natuurlik niemand anders as Christus nie. Maar aangesien Hy nie die "Seun van die mens" genoem kon word voordat hy uit 'n vrou gebore is nie, kon Hy gevolglik nie "die goeie saad" van die geestelike oes gesaai het tot ná Sy geboorte in Bethlehem, Judea nie.

Aangesien Sy bediening – Sy saai van "die goeie saad", die waarheid – direk begin het na Sy doop (Matt. 4:17), dus om die begin van die paraboliese oestydperk vas te stel, moet ons vasstel op watter datum Hy gedoop is.

"En ná twee en sestig weke," het Daniël geprofeteer, aangaande Christus se bediening en Sy dood, "sal die Messias uitgeroei word, maar nie vir Homself nie: . . . en Hy sal die verbond met baie bevestig vir een week lank; en in die middel van die week sal Hy die offer en die spysoffer laat ophou." Dan. 9:26, 27.

Dat dit profetiese tyd is, gereken deur die jaardagreël van Esegïel 4:6, blyk uit die feit dat daar sewe jaar was

vanaf die tyd dat Christus gedoop is tot tyd dat die apostels toegelaat word om die evangelie na die heidene te neem. gedurende hierdie tydperk het Christus die verbond bevestig of vervul. In die middel van die week,” of aan die einde van drie en 'n half jaar, sou Hy gekruisig word, waardeur die aardse offerande sou ophou.

Nadat vasgestel is (sien illustrasie op bl. 55) dat die drie en 'n half jaar van Christus se bediening op die 16de dag van die eerste maand geëindig het, en dan drie en 'n half jaar getel is (volg die illustrasie op bladsy 55), vind ons dat Sy doop plaasgevind het op die 16de dag van die sewende maand, wat in die Loofhutteweek was, en die viering daarvan was die einde van die landboujaar, die einde van die oes. (Lev. 23:39).

So sien ons dat die gelykenis in volmaakte getrouheid aan die natuur is, en dat “die Seun van die mens” die geestelike saad reg betyds begin saai het – aan die einde van die oue en aan die begin van die nuwe jaar se oes – in presies die regte seisoen van die jaar. Met die saai van die saad wat begin met Christus se doop en die oes wat aan die "einde van die wêreld" kom, omvat die tydperk van die gelykenis natuurlik die hele evangeliebedeling - van die begin van Christus se bediening tot die einde van die proeftyd. Tussen die twee is die

Koringgroeityd.

Die drie en 'n half jaar vanaf die begin van Christus se bediening tot Sy kruisiging is die saaityd, en die oestyd is die einde van die wêreld, dan is die tussenliggende tydperk die tyd vir die groei en rypwording van die graan, ook die

Tarasaaityd.

Toe hy klaar was met sy saai van die goeie saad, "het die Seun van die mens ... sy huis verlaat en aan sy diensknegte mag gegee en aan elkeen sy werk, en die poortwagter beveel om te waak." Markus 13:34. Maar met Hom weg, "het die mense geslaap", soos die mense gegee word om te doen wanneer hulle werkgewer weg is. Dus, een of ander tyd nadat Christus in die hoogte opgevaar het, "het sy vyand gekom en onkruid tussen die koring gesaai en sy pad gegaan." Matt. 13:25. Maar Sy dienaars, wat slaap, het dit nie geweet nie! Wat 'n tragies ironiese prentjie! Sion se wagte het op haar eie mure aan die slaap geraak, terwyl die vyand ongesiens en onbestrede omglimp! O wat 'n vreesaanjaende skuld van growwe pligsversuim lê op die wagte sedert apostoliese dae!

Deur diegene wat vandag verantwoordelik is vir hierdie versuim om die kerk te beskerm teen die gemeenskap aan die kaak te stel, aan die kaak stel van feitlik enigiemand wat 'n belangstelling bely en 'n begeerte toon om gemeenskap te word, alhoewel so iemand nie in die waarheid gegrond is nie en ook nie "vrugte wat vir bekering geskik is" voortbring nie.

Gees van Profesie verklaar: "Te veel haastige werk word gedoen om name by die kerkrol te voeg. Ernstige gebreke word gesien in die karakters van sommige wat hulle by die kerk aansluit. Diegene wat hulle erken sê: Ons sal hulle eers in die kerk kry, en dan hervorm. Maar dit is 'n fout. Die heel eerste werk wat gedoen moet word, is die werk van hervorming . . . Moenie toelaat dat die mense in 'n eenheidsverhouding met God se bewyse het totdat die mense in die kerk besluit het nie. God werk op hulle harte Baie wie se name in die kerkboeke geregistreer is, is nie Christene nie. — *Resensie en Herald*, 21 Mei 1901.

Watter sterker bewyse is nodig om jouself te oortuig dat die wagte die geestelike sig verloor het wat Johannes die Doper en die apostels gehad het? Tragies waar, inderdaad, die skerp aanklag: "Slapende predikers preek vir 'n slapende volk." — *Getuienisse*, Vol. 2, bl. 337.

Johannes het onderskei "toe hy baie van die Fariseërs en Sadduseërs na sy doop sien kom," dat hulle later sy Here sou kruisig, en het vir hulle gesê: "O addergeslag, wie het julle gewaarsku om te vlug van die komende toorn? Dra dan vrugte wat geskik is vir bekering." Matt. 3:7, 8. So het hy die duiwel se stap om die onkruid in daardie tyd in te bring, ontbloot en gedwarsboom. Want goed het hy geweet dat as die onkruid een keer inkom en hy dit dan probeer uitroei, hy die koring daarmee sou uitruk.

En toe, gedurende die tyd van die apostels, het Petrus, as 'n getroue wag van die kerk, wat die duiwel se opstel weer bespeur het om met sy slegte saad in te kom, vir die skuldiges gesê: "Ananias, waarom het Satan jou hart vervul om vir die Heilige Gees te lieg en om 'n deel van die prys van die land terug te hou? . . op al die dinge wat dit gehoor het . Handeling 5:3, 5, 7, 8, 10.

Die feit dat die gemeente ook nie daarin geslaag het om te onderskei dat die duiwel sy saad onder hulle saai nie, bevestig twee keer die aanklag: "Slapende predikers, preek aan 'n slapende volk" (*Getuienisse*, Vol. 2, bl. 337), en bewys dat die hele kerk, sowel die bediening as die leke, sal vervul word in die klank van Christus as die woord van die leke. hemelryk vergelyk met tien maagde, en vyf van hulle was dwaas . Matt. 25:1-5.

Die boosheid om die duiwel vrylik toe te laat om die onkruid tussen die koring te saai, bestaan in die Christelike kerk sedert die heengaan van die apostels, met die gevolg dat wanneer

die Here 'n boodskap aan Sy volk gestuur het, die onkruid onder hulle het dadelik (in opdrag van die leiers) hul hande opgesteek en uitgestem wie ook al na die boodskapper sou luister en die boodskap gehoorsaam. Sodat hulle keer op keer hul eersgeboortereg vir minder as 'n gemors verkoop het, het die belydende volk van God verloor, en steeds het die kerk nog nooit die tragiese les geleer nie!

“O huis van Israel,” waarsku die Here, “laat dit vir julle genoeg wees met al julle gruwels, dat julle vreemdelinge in my heiligdom gebring het, onbesnedenes van hart en onbesny in die vlees, om in My heiligdom te wees, om dit te bevuil, selfs My huis.” Eseg. 44:6, 7.

Maar altyd vir die gelowiges, soos die onkruid hulle uit hulle kerke verdryf het, was die Here se vertroostende versekering: “Geseënd is julle wanneer die mense julle sal haat en julle sal afskei van hulle geselskap en julle smaad en julle naam verdryf as iets wat sleg is, ter wille van die Seun van die mens. net so het hulle vaders met die profete gedoen.” Lukas 6:22, 23.

Aangesien die tydperk sedert die heengaan van die apostels die koring- en onkruidgroeityd was, en aangesien die Laodicense kerk boonop die laaste van die sewe afdelings van die Christelike kerk is waarin die koring en die onkruid vermeng is, moet ons die antwoord op die vraag leer:

Wat Is Die Laodicense Kerk?

Met die Christendom wat 'n ware woud geword het vir die aantal denominasies, sektes en kultusse, dus slegs deur die alwetende Woord van God kan ons die Laodiseaanse Kerk daaruit kies.

Die name van “die sewe kerke” (verteenwoordig die opeenvolgende afdelings van die Christelike kerk, waarvan die Laodicéëër die laaste is) is nie “net name nie”. Neem as 'n bekende voorbeeld die naam van die sesde, “Philadelphia.” Die betekenis daarvan, “broederliefde”, synde 'n wanbenaming van die geestelike toestand van enige ander kerkorganisasie in die hele Christelike era, pas egter implisiet by die staat van naasteliefde wat algemeen en uniek is aan die sesde - die Milleritiese kerk.

Toe die proklamasie van die 2300 dae van Daniël 8:14 voor 1844 aan die kerke geklink het, het hulle hul lede arbitrêr die reg van godsdiensvryheid ontsê, deur hulle te verbied om selfs Miller se prediking by te woon, en deur diegene wat die boodskap aangeneem het, uit te dryf. Toe het hierdie selfde godsdienstige liggame na 1844 die prediking van die Drie Engele se Boodskappe teëgestaan (Openb. 14:6-11), en weer dieselfde tirannieke optrede teen hulle vrysinnige broers geneem. Die Milleritiese kerk het deur sy optrede in teenstelling met hulle s'n gesê: “Laat elke mens ten volle oortuig word in sy eie gedagtes” (Rom. 14:5), en laat ons nie tussen God en Sy mense intree deur godsdienstige

wette te maak of deur die vrye uitoefening van enige mens se gewete te verbied nie.”

Omdat sy die een skitterende voorbeeld is van 'n kerk wat nooit daaraan skuldig is dat sy lidmate op enige manier gedwarsboom of probeer keer het in hul uitoefening van hul onvervreembare reg om te ondersoek en om vir hulself te aanvaar wat hul gewete hulle ook al beveel het om te ondersoek en te aanvaar nie, het sy alleen niks bygedra tot die erge toestand wat die Skrif na vore roep nie: “Hoor die Woord van die Here, julle wat bewes oor sy woord, julle broers wat julle gehaat het, wat julle vir My Naam se wil uitgegooi het, sê: Laat die Here verheerlik word: maar Hy sal tot julle vreugde verskyn, en hulle sal skaam wees (Jes. 66:5) in die

Skeiding van die Onkruid

Uit die Koring.

Die einde van die tydperk waarin die koring en die onkruid vermeng is, is die tyd van die afsluitingswerk vir die Laodicense kerk (die laaste van die sewe kerke). Hierdie werk word deur die kerk se stigter geïdentifiseer as die merk in Esegïel 9, die verseëling van geestelike Israel, die 144,000. (Sien *Getuïenisse aan Predikante*, bl. 445 en *Getuïenisse*, Vol. 3, bl. 266; Vol. 5, bl. 211.) En hierdie identifikasie word afdoende gestaaf deur die feit, soos hierin gesien, dat Esegïel se profesie 'n skeiding is van twee klasse - diegene wat "gesug word in die middel van" (die kerk) en diegene wat

nie. En soos eersgenoemde verlos word terwyl laasgenoemde onder die slagwapens van die engele val, word daar duidelik 'n volledige skeiding van die onkruid tussen die koring in die

Tyd Van Oes.

Alhoewel die ware betekenis en tyd van die oes deur sommige grootliks verwar word en vir baie verwarrend is, sal 'n noukeurige studie van die Woord dit op net so eenvoudige manier uitklaar as wat dit beide die tyd van die saadsaai en die tydperk van die koring en die onkruid skoongemaak het.

Met Sy oog wat die newels van die eeue deurboor, het Christus die nalatigheid van Sy wagte voorsien en die boosheid wat in Sy kerk sou opduik. Nietemin, nadat hy deur sy diensknegte gevra is: "Het U nie goeie saad in u land gesaai nie, waarvandaan het dit dan onkruid? ... Wil jy dan hê dat ons moet gaan en hulle bymekaarmaak? ... Hy het gesê: Nee, dat julle nie, terwyl julle die onkruid bymekaarmaak, ook die koring uitroei en die oes saam met die oes sal sê nie; maaiers: Maak eers die onkruid bymekaar en bind dit in bondels om dit te verbrand; maar bring die koring bymekaar in my skuur." Matt. 13:27-30.

'n Oes beteken die "resultaat van inspanning", van swoeg, "die insamel van 'n oes" - om die resultaat van arbeid te maai en die skure met graan vol te maak. Dus eerder as die jaar se geswoeg

aan die begin van die oes klaar is, begin die swaarste arbeid van die jaar net toe. En al is oestyd die kortste van al die tydperke van die oesjaar, word die oeswerk nie in 'n oomblik gedoen nie; dit vat tyd. Die opbrengs word nie behaal deur die veld reg in die skuur in te draai nie; nee, dit sal 'n konglomeraatmassa wees in plaas van 'n oes. Eers word die sekel aan die graan gesit, en daarna word die graan in gerwe gebind, dan gedors, waarna dit in die skuur gesit word; en daarna word die kaf en die onkruid vernietig. Hierdie werk wat gedurende die herfs voltooi is, wys dat die oes 'n seisoen van tyd is nadat "die somer verby is", en dat dit gevolg word deur die vrugtelose winterperiode.

So moet dit ook wees met die geestelike oes wat andersins nie deur die letterlike geïllustreer kon word nie. Moenie die wysheid van God ligtelik ag nie: Sy illustrasies is volmaak.

Dink nou aan met watter presiese getrouheid aan die natuurlike oes die Meester die waarhede van die geestelike oes gestel het: "Laat altwee saam groei tot die oes toe," sê Hy: "en in die tyd van die oes sal Ek vir die maaiers sê: Maak eers die onkruid bymekaar en bind dit in bondels om dit te verbrand, maar bring die koring bymekaar in My skuur." Matt. 13:30.

In hierdie paraboliese woorde het Christus die geestelike metode van oes

analoog gemaak aan die natuurlike metode. Was die een nie presies soos die ander nie, sou Hy die verskil onderskei het. Wees dus vermaan om nie ydele verbeeldings in die gedagtes te laat opkom nie, maar staan vierkantig op die Skrifte, want hulle is vol betekenis van onbeperkte waarde - is inderdaad jou lewe.

Aangesien die woord "tot" beteken "tot" moet die onkruid dus uitgehaal word, nie voor of na die oes nie, maar aan die begin daarvan. En "die oestyd" is "die einde van proeftyd" (*Die Gelykenisse van Christus*, bl. 72), dan gaan die oes self noodwendig die afsluiting van proeftyd vooraf - die vrugtelose winterseisoen. Gevolglik word die onkruid uit die koring geskei voor, nie na die einde van proeftyd nie.

Die koring, "die kinders van die koninkryk" (Matt. 13:38), word in die skuur, die koninkryk, versamel; die onkruid, "die kinders van die Bose" (vers 38) – blote professore, diegene wat nie daders van die Woord is nie, en aan wie lidmaatskap toegestaan is "terwyl die mense slaap" – "word bymekaargemaak en in die vuur verbrand" (Matt. 13:40), nadat die koring in gerwe gebind is. Maar

Wie is die Maaiers?

"Die maaiers is die engele" wat "sal uitgaan en die goddelose onder die regverdiges verskei". Matt. 13:39, 49. Hierdie engele is nie diegene wat saam met Christus sal

“kom” tydens Sy wederkoms nie, maar eerder diegene wat Hy “sal uitstuur.” Hulle is soos die drie engele van Openbaring 14:6-11. Trouens, die derde engel “is om die koring uit die onkruid te kies en die koring te verseël, of te bind, vir die hemelse oes.” — *Eerste Skrifte*, bl. 118. Daarom sluit die engele, die maaiers, wat Christus uitstuur, sowel hom in wat die verseëling, of binding doen, en diegene wat daarop volg om die vernietiging te doen (Eseg. 9:2, 5, 6), eers in die kerk, dan in die wêreld

Skeiding In Twee Afdelings.

Die opdrag: “Versamel uit sy koninkryk alle aanstootlike dinge en die wat ongeregtigheid doen,” beteken nie om sy heiliges van die aarde af in die hemel te versamel nie; en dit beteken nie om die goddelose van die aarde af te vernietig nie; want eersgenoemdes moet versamel word, nie direk in die hemel nie, maar eers in “die skuur”, die koninkryk op aarde; en laasgenoemde moet nie dadelik vernietig word “in die tyd van die oes” nie, maar moet eers in bondels versamel word en dan vernietig word, soos verder geïllustreer word in die gelykenis van die net:

"Weereens, die koninkryk van die hemele is soos 'n net wat in die see gegooi en van allerhande soorte bymekaargemaak is; en toe dit vol was, het hulle na die wal getrek en gaan sit en die goeies in potte bymekaargemaak, maar die slegtes weggegooi." Matt. 13:47, 48.

Hierdie gelykenis toon ook die skeiding van die goddelose onder God se mense in die kerk ("die net"), dit is die eerste gedeelte van die werk van skeiding, die begin van die oes. Die daaropvolgende gedeelte volg in die wêreld, soos die aarde verlig word met die heerlijkheid van die "Harde Huil"-engel, en as "nog 'n stem uit die hemel," sê: "Gaan uit haar uit, my volk, sodat julle nie deelagtig word aan haar sondes nie en dat julle nie van haar plaë ontvang nie." Openb. 18:4.

Let daarop dat in die eerste gedeelte van die skeiding, die een in die kerk, die goddeloses onder die regverdiges weggeneem word, terwyl in die tweede, die een in Babilon, die regverdiges uit die goddeloses geroep word.

Aangesien die land "die wêreld" is (Matt. 13:38), omvat die gelykenis van die koring en die onkruid noodwendig beide dele van die oes. Aangesien die "net" daarenteen die "vis", die bekeerlinge wat deur die evangeliekerk gemaak is, insleep, is die gelykenis van die net dus beperk tot die skeiding in die kerk. Saam onderskei hulle die

Verhouding Van Eerste Vrugte Tot Tweede.

Jesaja het ook 'n siening van hierdie tweevoudige oes gekry. "Want deur vuur en deur sy swaard," profeteer hy, "sal die Here met alle vlees in stryd tree, en die wat deur die Here verslaan is, sal baie wees. Die wat hulleself heilig en hulleself reinig

in die tuine agter een boom in die middel wat varkvleis eet, en die gruwel en die muis sal saam verteer word, spreek die Here.” Jes 66:16, 17.

Die wat deur die Here verslaan is, in hierdie Skrif is diegene wat bely dat hulle in die geloof is, wat aanspraak maak op heiligmaking en reiniging, maar wat dit doen op grond van die verdienste van hul eie geregtigheid, - van "hulleself," - nie op grond van die verdienste van Christus se geregtigheid nie. Hulle wandel, dit wil sê op hulle eie weë, nie in gehoorsaamheid aan die waarheid nie. Omhul met hierdie valse gewoontes van heiligmaking en suiwering, doen hulle voor as hervormers, maar tog die hele tyd toegee aan die gruwels van die heidene; om dit in die geheim te doen - "agter een boom," of, soos die kantlyn sê, "een na die ander" vooraan volg. En die kos (varkvleis, die muis en die gruwel, - wat dit ook al mag wees waar hierdie heidense Christene ook al mag wees, - voedsel wat onderskeidelik slegs in sekere dele van die wêreld, onder verskillende klasse en rasse gebruik word) waarmee hulle hul aptyt bevredig, toon dat die gevolglike vernietiging onder hierdie selfgeheiligdes en selfgesuiwerdes in die kerkwydte en selfgesuiwerde is.

Dat dit nie onder die heidene was wat nie geweet het van die waarheid van God en van Sy groot krag nie, word duidelik getoon deur die Here se woorde: “Ek sal die wat van hulle ontvlug het na die nasies stuur, na Tarsis, Pul en Lud, wat die boog trek, na Tubal, en

Javan [die heidennasies vandag soos hulle ou name genoem word], na die eilande wat ver is, wat my roem nie gehoor en my heerlijkheid nie gesien het nie; en hulle sal my heerlijkheid onder die heidene verkondig." Jes 66:19.

Aangesien hierdie ontsnaptes (die eerste vrugte, die 144 000 diensknegte van God - Openb. 7:3) "al julle broers [sal] bring" (die tweede vrugte die groot menigte - Openb. 7:9) "as 'n offer ... uit al die nasies" (Jes. 66:20, dus die groot insameling, eerste deel van hierdie insameling), is dus die groot insamelingswerk. die evangelie — die tweede gedeelte van die oes.

En aangesien hierdie ontsnaptes verder al hulle broers "na my heilige berg Jerusalem, spreek die Here," "in 'n rein houer in die huis van die Here" moet bring (Jes. 66:20, laaste deel), is die feit ten volle duidelik dat die vernietiging van die goddelose die reiniging van die kerk tot gevolg het. Die "skoon houer" is dus die gesuiwerde kerk, saamgestel uit die ontsnaptes, die eerste vrugte, die 144 000 - wat dan, vry van die goddelose (die onkruid) as "die dienaars van onse God", die tweede vrugte, die groot menigte wat geen mens kan tel nie, uit al die nasies sal inbring.

Die tweede gedeelte van die skeiding wat dus afgehandel is, is proeftyd gesluit. Waarop van die goddeloses die verskriklike geween van straf gehoor sal word: "Die oes is verby, die somer is verby, en ons is nie gered nie." Jer. 8:20.

Aangesien dit die verskriklike ervaring van die onkruid in Babilon is, in die tweede gedeelte van die oes, moet daar, as 'n tipe, 'n soortgelyke en presedente ervaring vir die onkruid in die Laodicense kerk wees, in die eerste gedeelte van die oes, 'n parallel wat afdoende toon dat

Die Kerk Is Nie Babilon Nie.

Die rede dat die kerk figuurlik nie “Babilon” is nie, is dat dit Jerusalem genoem word (Eseg. 9:4,8), en onder die goeies daarin word die goddeloses (die onkruid) vernietig, uitgehaal, deur die ses manne met die slagwapens (Eseg. 9:6-9), en dan word die goeies (die koring) in die “skuur” bymekaargemaak; terwyl onder die goddeloses in Babilon die regverdiges (“My volk”) uitgeroep word en in die skuur versamel word, en dan word die oorblywende goddeloses vernietig deur die sewe engele wat die sewe laaste plaes uitstort.

So word in die eerste afdeling van die oes, die skeiding in die kerk, die goddelose deur ses manne met slagwapens vernietig, voordat die goeies uitgehaal word; en in die tweede afdeling, die skeiding onder die kerke in Babilon, word die goddelose deur sewe engele met die sewe laaste plaes vernietig, nadat die goeies uitgehaal is. Daar is dus twee skeidings en twee vrugte: eersgenoemde gee die eerste vrugte, die 144 000, wat nie met vroue besoedel is nie (Op. 14:4). Dit wil sê, hulle is diegene wat die verseëlingsboodskap vind

in die kerk van God, nie in die heidense kerke nie. En die tweede gee die tweede vrugte, die groot menigte uit al die nasies, van wie sommige ook deur vroue onbesmet is, heidense gemeentes.

Nadat ons tot op hierdie punt die oordeel, die oes bestudeer het in die lig van die getuienisse van die profete en die gelykenisse van Christus, sal ons dit nou ondersoek

IN DIE LIG VAN DIE SEREMONIËLE

DIENS.

Net soos die Gees van Profesie verklaar dat "die hele stelsel van tipes en simbole 'n gekompakteerde profesie van die evangelie was, 'n aanbidding waarin die beloftes van verlossing saamgebond was" (*Die Handeling van die Apostels*, bl. 14), net so word die verlossingsplan nie net in die getuienisse van die profete en in die gelykenisse van Christus nie, maar ook in die aardse tipes en simbools ontvou. Hierbenewens het die ervarings van die mense in die tipiese tydperk "met hulle gebeur", word ons vertel, "vir voorbeelde: en hulle is geskryf tot ons vermaning, op wie die eindes van die wêreld gekom het." 1 Kor. 10:11. Ons is dus logies gebonde aan die begin om aandag te gee aan God se opdrag aan Moses:

“Op die tiende dag van hierdie sewende maand moet daar 'n versoendag wees: ... doen vir julle versoening voor die

Here jou God. Want elkeen wat op daardie selfde dag nie verdruk word nie, hy sal onder sy volk uitgeroei word.” “Doen versoening vir die kinders van Israel . . . een keer per jaar.” Lev. 23:27-29;

Wanneer iemand “uit sy volk uitgeroei” word weens sonde, dan moet sy naam ook “uit die boek van die lewendes uitgewis word”. Ps. 69:28. Gevolglik was die dag van versoening 'n dag van oordeel, soos dit nog algemeen deur die Jode genoem word, en deur daardie teken is dit gegrond as die tipe van die groot antitipesse dag van versoening (die ondersoekende oordeel) - die dag waarop die Here die name van alle sondaars uit sy boek sal uitwis, en "afsny" van sy volk wie se naam nie almal in die gemeente se naam is nie.

Met betrekking tot die tipiese dag van versoening, was die Here se opdrag deur Moses: “Op daardie dag sal die priester vir jou versoening doen om jou te reinig, sodat jy rein kan wees van al jou sondes voor die aangesig van die Here ... en hy moet versoening doen vir die heilige heiligdom, en hy moet versoening doen vir die tent van samekoms en vir die altaar.” Lev. 16:30, 33.

Aangesien hierdie diens van die aardse tabernakel 'n tipe versoendag is vir beide die dooies en die lewendes, projekteer hierdie diens van die aardse tabernakel dus die versoendag in sy antitipe die reiniging van die heiligdom in die hemel vanaf

onwaardige name in die boeke, en die reiniging van die kerk op aarde van sy onbekeerde en onstabiele lidmate, — dus bring die tyd van skoon boeke, skoon kerk en skoon mense.

Met die uitsien na hierdie dag van reiniging, profeteer Sagaria: “In dié dag sal daar op die klokkies van die perde heilig wees aan die HERE, en die potte in die huis van die HERE sal wees soos die komme voor die altaar. Ja, elke pot in Jerusalem en in Juda sal heilig wees aan die HERE van die leërskaare, en in die huis van die leërskaare sal daar nie meer wees nie. van gashere.” Zech. 14:20, 21.

Met die oog op dieselfde toneel, verklaar die profeet Jesaja: “En die heidene sal u geregtigheid sien en al die konings u heerlikheid, en u sal 'n nuwe naam genoem word wat die mond van die Here sal noem. Jy sal ook 'n kroon van heerlikheid wees in die hand van die Here en 'n koninklike kroon in die hand van geen meer. . jy sal Hephzibah genoem word . Jes. 62:2-4, 12.

"Maar julle ... wat die Here verlaat, wat my heilige berg vergeet, ... julle moet julle naam vir my uitverkorenes as 'n vloek agterlaat, want die Here God sal jou doodmaak en sy dienaars met 'n ander naam noem." Jes. 65:11, 15.

"Die volk wat nie verstaan nie, sal val." Hos. 4:14. “Baie sal gereinig en

wit gemaak word en beproef word; maar die goddelose sal goddeloos handel; en geeneen van die goddelose sal verstaan nie; maar die wyse sal verstaan.” Dan. 12:10.

Diegene wie se visie duidelik is oor die waarheid van die oes soos dit in die getuienisse van die profete en in die gelykenisse geleer word, sal 'n nog duideliker visie hê as ons die betekenis van

*Die Golfgerf, Golfbrode, En
Die Huttefees.*

Om ons verlossing in volledigheid te illustreer, moet die oesrituele van die seremoniële stelsel dus beide die getuienisse van die profete en die gelykenisse aangaande die oes bevestig, want almal is onlosmaaklik saamgebind. Die seremonies van die eerste en die tweede vrugte van graan moet dienooreenkomstig die waarheid aangaande die eerste en tweede vrugte van die mensdom ontvou. In die Levitiese wet lees ons:

“Julle moet 'n gerf van die eersteling van julle oes na die priester bring, en hy moet die gerf voor die aangesig van die Here beweeg om vir julle welgevallig te wees; die volgende dag ná die sabbat moet die priester dit beweeg ... En julle mag geen brood of gebraaide koring of groen are eet tot op dieselfde dag dat julle 'n offer aan julle God bring nie. tel vir julle van die môre ná die sabbat af, van die dag af dat julle die beweegoffergerf gebring het, moet sewe sabbatte gevier word;

tot die volgende dag ná die sewende sabbatdag moet julle vyftig dae tel; en julle moet 'n nuwe spysoffer aan die Here bring. Julle moet uit julle wonings twee beweegbrode van twee tiendes bring; dit moet fynmeel wees; hulle moet met suurdeeg gebak word; hulle is die eersteling vir die Here. . . En op die vyftiende dag van die sewende maand, as julle die vrugte van die land insamel, moet julle 'n fees tot eer van die Here vier, sewe dae lank op die eerste dag moet dit 'n sabbat wees, en op die agtste dag 'n sabbat.” Lev. 23:10,11, 14-17, 39.

Hier sien ons die onderhouding van drie oesrites beveel: (1) die seremonie van die golfgerf, aan die begin van die eerste oes; (2) die seremonie van die golfbrode, aan die einde van die eerste oes; en (3) die huttefees aan die einde van die tweede oes. Om tipies te wees, voorspel hierdie twee graan-oeste met hul drie letterlike sakramente dus twee siele-oeste met drie geestelike rites, waarvan die

Eerste Vrugte Met Golfgerf En Golf-Brode.

Omdat dit van gesnyde graanstingels was, het die golfgerf gedui op vrugte wat geoes moet word. En aangesien die gerf geoffer moes word voordat die sekel aan die graan gesit en in gerwe bymekaargemaak is, het dit natuurlik vorentoe gewys na 'n geestelike oes van eerste vrugte wat ingesamel moes word.

[twee beweegbrode “met suurdeeg gebak”] die eersteling vir die Here.” Lev. 23:16, 17.

Beide die golfgerf en die golfbrode was dankoffers vir die eerste vrugte. Een is aan die begin van die oes toegewy; die ander by die voltooiing daarvan. In teenstelling met die golfgerf van gesnyde stingels van graan, wat die vrugte voorafbeeld wat versamel moet word nadat die gerf aangebied is, het die golfbrode, wat 'n voltooide produk is, gedui op vrugte wat voorheen versamel is. (Die leser wat die belangrikheid van hierdie drie seremoniële vieringe wat uiters belangrik is vir ons verlossing die beste sal begryp, sal die tabel van bladsy 77 volg, soos ons voortgaan.)

Daar sal opgemerk word dat die opdrag aangaande die onderhouding van die sewende-dag Sabbat, sowel as dié met betrekking tot die onderhouding van die jaarlikse seremoniële feeste, opgeteken is in die drie-en-twintigste hoofstuk van Levitikus, vers 3. Daar moet dus gewaak word om nie die een waarheid met die ander te verwar nie.

Die waaigerf sou “die môre ná die Sabbat” geoffer word – dit wil sê op die eerste dag van die week, wat nou algemeen Sondag genoem word. Hierdie offer moes gebring word, nie op 'n spesiale dag van die maand nie, maar eerder op 'n spesiale dag van die week, voordat die sekel aan die graan gesit en in gerwe versamel word (Lev. 23:11, 14). Kom net op die regte tyd, in die seisoen van die eerste vrugte, die Pasga

week was die tydperk waarin die golfgerf gewoonlik voor die Here geoffer is, en die ritueel daarvan profeties geprojekteer

Christus, Die Teëbeeld Van Die Golfgerf.

Vir meer as 'n duisend jaar het die jaarlikse waai van die gerf vorentoe gewys na sy antitipiese gebeurtenis, die opstanding van Christus. En soos Christus opgestaan het op die selfde dag dat die waaigerf geoffer sou word, die dag "na die Sabbat", laat niemand die enkelvoudige sameloop van hierdie twee gebeure op daardie dag toeskryf aan blote toeval of aan enige ander oorsaak as goddelike ontwerp nie. "Hy was die teëbeeld van die golfgerf," verklaar die Gees van Profesie, "en Sy opstanding het plaasgevind op dieselfde dag toe die golfgerf voor die Here gebring sou word." — *Die Koning van die Eeue*, p. 785.

So Christus, die eersteling, en diegene wat saam met Hom by Sy opstanding uit die graf voortgekom het, opgewek tot die ewige lewe, was die antitipiese golfgerf van die dooies. En aangesien die golfgerf van graan vorentoe gewys het na die insameling van die eersteling van die veld, net so het die wat saam met Christus opgestaan het, eersteling van die dooies, vorentoe gewys na die insameling van die eerste vrugte van die evangelie - die 120 dissipels. Maar soos die wat saam met Christus opgestaan het saam met Hom opgevaar het as trofee van Sy oorwinning oor die dood en die graf, het hulle daardeur 'n lewende tipe geword, en dus

Die Golfgerf Van Die Lewendes.

Net soos Christus opgestaan het op die selfde dag waarop die gerf geoffer sou word, het die Heilige Gees ook op die 120 dissipels geval op die selfde dag waarop die beweegbrode voor die Here gebring moes word. Die apostoliese Pinkster was gevolglik die prototipe van die seremoniële Pinkster (die dag waarop die golfbrode aangebied is). En aangesien die golfgerf 'n figuur was van Christus en van diegene wat saam met Hom opgestaan het as die eerste van die eersteling van die dooies, daarom was die golfbrode 'n figuur van die 120 Geesvervulde dissipels wat die volle aanvulling was van eersteling van die dooies, en wat na die opstanding ingesamel is.

Uit hierdie feite kan dit duideliker gesien word dat diegene wat Christus saam met Hom geneem het, die lewende golfgerf was en die enigste een wat in die hemelse heiligdom geoffer is; en dat hulle, soos mense wat uit die dood opgewek is, die eersteling van die dooies is, terwyl hulle as mense wat ewig voor die Vader lewe, die lewende golfgerf is van die eerste vrugte van die lewendes, die 144 000 diensknegte van God, wat opeenvolgend voorafgaan [remove fullstop only]

Die Tweede Vrugte en die Fees van Tabernakels.

Omdat die 120 dissipels op Pinksterdag die evangelie se eerste vrugte van die dode was, *volg dit dat die groot menigte wat daagliks daarna by die kerk gevoeg is, natuurlik die evangelie se tweede vrugte van die dode was.*

“Ook op die vyftiende dag van die sewende maand,” gaan die Levitiese verslag van die Here se be vele aangaande die oesrituele voort, “wanneer julle die vrugte van die land ingesamel het, moet julle sewe dae lank 'n fees tot eer van die Here hou: . . . en julle moet vir julle op die eerste dag die takke van pragtige bome en bome van pragtige palmbome en takke van bome en bome van mooi palmbome en bome neem. die spruit, en julle moet sewe dae lank in hutte woon. Lev. 23:39, 40, 42.

Soos die golfgerf en die golfbrode tipies is, dan moet die Huttefees ook tipies wees. Andersins sou die seremonie nie as deel van die oesrite waargeneem gewees het nie. En soos in die tipe wat die fees gevier sou word aan die einde van die finale insameling van die jaar se oes, dan moet dit dienooreenkomstig in die antitipe gevier word aan die einde van die finale insameling van die aarde se oes, wat sy vervulling nader. Die tyd wat dus verbruik word om die beweeggerf en die beweegbrode te produseer en te offer, ook om die Huttefees te vier, is verteenwoordigend van die hele geestelike oestyd van die lewendes en van die dooies.

Om hierdie feit te bevestig, sê die Gees van Profesie:

“Die Huttefees was nie net herdenking nie, maar tipies . . . dit het die insameling

van die vrugte van die aarde gevier, en vorentoe gewys na die groot dag van finale insameling, wanneer die Here van die oes Sy maaiers sal uitstuur om die onkruid bymekaar te maak in bondels vir die vuur, en om die koring in Sy skuur bymekaar te maak. In daardie tyd sal die goddelose almal vernietig word." — *Patriarge en Profete*, bl. 541.

Dit is dus duidelik dat, aangesien die eerste en die tweede vrugte van die letterlike oes en die gepaardgaande rites 'n geestelike oes van eerste en tweede vrugte voorafgeskadu het, moet hulle die hoogtepunt bereik deur die antitipiese Huttefees.

"Ek het die heiliges gesien," sê die dienaar van die Here in die beskrywing van hierdie viering, "die stede en dorpe verlaat, en saamgesels in geselskappe, en woon in die mees eensame plekke. Engele het vir hulle kos en water voorsien, terwyl die goddeloses gely het van honger en dors." — *Eerste Skrifte*, bl. 282.

So tipeer antieke Israel se woonplek in hutte moderne Israel se uiteindelijke woonplek in die bos. Die oes van Matteus 13 gaan dus onweerlegbaar die sluiting van proeftyd vooraf, en is die tyd van die insameling van die eerste en tweede vrugte – die 144 000 en die "groot menigte," – al die heiliges wat vertaal moet word.

Soos die lig fokus tot op hierdie punt duidelik openbaar dat die Pinkster na die opstanding

was vir die insameling van diegene wat sou sterf, moet daar dienooreenkomstig 'n Pinksterfees wees vir die insameling van diegene wat vertaal moet word. En volgens dieselfde logika moet die golfgerf en die golfbrode 'n dubbele toepassing hê, elk op die dooies en op die lewendes, wat saam die totale vrugte van die antitipiese oes uitmaak.

Die apostoliese Pinkster, wat die krag verskaf het vir die insameling van tweede vrugte tot aan die begin van die oordeel van diegene wat nou dood is, het die finale Pinkster voorspel wat nog in die toekoms is, en wat die krag sal bring vir die insameling van die tweede vrugte van die lewendes, hulle wat nooit sal sterf nie. Met ander woorde, diegene wat voor die finale Pinkster gesterf het, moet beoordeel word deur die lig van waarheid wat deur die krag van die apostoliese Pinkster geweerkaats word.

(Vanaf Sy doop tot Sy hemelvaart het Christus in die buiteland die waarheid geleer wat was om diegene wat dit aangeneem het, voor te berei, om dit oor te dra. Toe het Hy hulle op Pinksterdag met Sy Gees toevertrou om dit met krag te verkondig.)

Aangaande die oordeel, die oes, verklaar die dienaar van die Here:

"Ek het toe die derde engel gesien. My vergeselde engel het gesê: 'Vreeslik is sy werk. Verskriklik is sy sending. Hy is die engel wat die koring uit die onkruid moet kies, en

verseël, of bind, die koring vir die hemelse skuur.”
—*Eerste Skrifte*, bl. 118.

"Moet julle dan nou nie bespot nie, dat julle bande nie sterk gemaak word nie; want Ek het van die Here, die God van die leërskaar, 'n vernietiging gehoor, vasbeslote oor die hele aarde. Luister en luister na my stem, luister en luister na my woord." Jes. 28:22, 23.

En noudat elkeen wat eerlik probeer om die stem van Waarheid te hoor en te luister die duidelikste moontlike begrip van die verskeie aspekte van die onderwerp van die oordeel, die oes, kan hê, word hulle hier in gekonsolideerde fokus gebring:

Die leser sal onthou dat diegene wat saam met Christus op die agtiende dag van die eerste maand opgestaan het (volg die grafiek van bladsy 55), verewig is en in die hemel ontvang is as die antitipiese gerf, wat dui op die insameling van die vrugte wat nooit sal sterf nie. Hulle opstanding uit die dood het die begin van die eerste vrugte-oes van die 120 dissipels wat sou sterf en opgewek word, beteken. Die feit dat die volgelingen van Christus nie eensgesind was voor die opstanding nie, is 'n baie positiewe getuigenis dat die eerste vrugte (die 120) van hulle wat slaap, eers na die opstanding ryp geword het (ten volle bekeer geword).

Die 40 dae van Christus se persoonlike teenwoordigheid op aarde na Sy opstanding was

die tyd waarin die eerste vrugte ingesamel is, want na Sy hemelvaart het die Christene hulleself in die bovertrek toegesluit en eers op Pinkster na vore gekom om die waarheid te verkondig. Die 120 wat die krag van die Gees ontvang het op dieselfde dag dat die golfbrode aangebied is, was dus die antitipiese golfbrode, wat die volledigheid van die eerstevrugte-oes aandui. Daarna het die tweede vrugte van die dooies gekom, in die tydperk waarin die onkruid met die koring gemeng is.

Wonderlik is inderdaad die manier waarop God die verlossingsplan uitgewerk het en dit stap vir stap geopenbaar het soos nodig. Toe in 1844 die ondersoekende oordeel oor die dooies en die insameling van die eerste vrugte van die lewendes begin het, het Hy nie sy volk in duisternis gelaat oor hierdie gebeure nie. Die heel eerste visioen wat Suster White in 1844 ontvang het, was van die 144 000 eerste vrugte, die “dienaars van ons God,” wat nooit die dood sal smaak nie. (Sien *Eerste Skrifte*, bl. 13-15.)

Net soos Christus en hulle wat Hy opgewek en saam met Hom geneem het, die prototipiese gerf geword het, wat die insameling van die eerste vrugte (die 120) van die wat opgewek moet word aandui, so ook toe Hy sy priesterlike bediening in die eerste woonstel van die hemelse heiligdom betree en Homself en sy trofeë voor sy insameling voorgehou het, het die antitipiese bondel geword,

wat die insameling van die eerste vrugte van diegene wat vertaal gaan word (die 144,000 lewende heiliges) beteken. In die lig van hierdie parallel word duidelik gesien dat die geestelike toestand van die 120 voor die apostoliese Pinkster die geestelike toestand van die 144 000 voor die toekomstige Pinkster tipeer.

Die 40 dae (Hand 1:3, 9) vanaf die opstanding tot die hemelvaart is gevolglik tipies van die tydperk vanaf 1844 tot die vervulling van die merk en doodslag soos opgeteken in Esegïel 9 en Openbaring 7:3-8; 14:1-5 onderskeidelik, en in *Getuienisse aan die Predikante*, bl. 445, *Getuienisse*, Vol. 3, bl. 266, ook *Eerste Skrifte*, bl. 270-273.

Nadat die eerste vrugte verseël is en die onkruid onder hulle verwyder is, sal dit dan afgeskei van die invloed van die wêreld, net soos die 120 op Pinksterdag, die uitstorting van “die Heilige Gees in soveel groter mate ontvang, soos wat die toename van goddeloosheid ’n meer besliste oproep tot bekering vereis”. — *Getuienisse*, Vol. 7, bl. 33.

Die eerste vrugte van die dooies (120) is 'n getelde groep, en die tweede vrugte van die dooies (die menigtes wat na Pinkster bymekaargekom het) is 'n ongetelde groep, so moet dit ooreenstem met die eerste en tweede vrugte van die lewendes. Vandaar die verseëling van die 144 000 eerste vrugte; en vandaar “hierna,” sê Johannes, “het ek gesien, en kyk, 'n groot menigte,

wat niemand kon tel nie, van alle nasies en geslagte en volke en tale, het voor die troon en voor die Lam gestaan, bekleed met wit klere en handpalms in hulle hande. . . en al die engele het rondom die troon gestaan en rondom die ouderlinge en die vier lewende wesens." Op. 7:9, 11.

Merk versigtig dat hierdie groot menigte voor die troon gestaan het, nie liggaamlik nie, maar figuurlik slegs, soos gesien in *Eerste Skrifte*, bl. 55, en soos blyk uit die tweevoudige feit dat (1) die engele "om die troon en rondom die ouderlinge en die vier diere gestaan het," wat toon dat die groot menigte buite die engelekring was; en dat (2) die teenwoordigheid van die engele, die ouderlinge en die vier diere rondom die troon toon dat die oordeel (Op. 4:2-6) nog aan die gang was, en dat die proeftyd dus nie gesluit was nie.

Die palms in die hande van die groot menigte (Openb. 7:9, 11), en die "oorwinnaarspalm" wat "in elke hand" geplaas is van "die ongetelde leer van die verlostes" (*Die Groot Stryd*, bl. 646), dui op twee heeltemal verskillende gebeurtenisse: want laasgenoemde het beide 'n "oorwinnaarspalm" en ['n] harps gehad wat net 'n harp gehad het, maar die eersgenoemde het geen harp gehad nie. ongetelde leer van die verlostes" het die palms en harpe in die hemel ontvang, toe hulle in die "bewolkte strydwa" opgevaar het, en net voordat hulle die heilige stad binnegegaan het. Die groot menigte het egter hulle

handpalms op die aarde gehad, want, soos ons gesien het, het hulle dit gehad gedurende die tyd van die ondersoekende oordeel in die hemelse heiligdom—voor die sluiting van proeftydperk. (Sien Openbaring 4 en 5; *Die Herder se Rode*, Vol. 2, bl. 194-197.)

Dit is dus duidelik dat, terwyl die palms en die harpe van die verlose leërskaars in die hemel werklike guerdons van oorwinning is, die palms van die groot menigte op die aarde figuurlike oorwinningspalms is.

Nadat ons tot dusver die oes bestudeer het in die lig van die getuïenisse van die profete, die gelykenisse en die seremonies, word ons nou gelei om dit te beskou

IN DIE LIG VAN GETAL.

Al word die goddelose meegesleur deur 'n stroom waaruit hulle nie meer kan ontsnap as wat hulle kan stamp of weerstaan nie, tog kan hulle dit nie sien of verstaan nie, want die Woord alleen verlig en bemagtig dus die siel. Welgeluksalig is die mens wat dit 'n lamp vir sy voet maak en 'n lig vir sy pad (Ps. 119:105). Broer, suster, is dit vir jou in donker gelykenisse? Jou antwoord sal jou vertel of jy van diegene is wat in die lig wandel of van diegene wat in die duisternis struikel, en slegs 'n regte verhouding met God kan jou by die een klas beveilig en jou uit die ander hou.

As jy dink dat Christus onbedoeld 40 dae na die opstanding gebly het, of

dat die Heilige Gees op die 120 geval het net omdat daar toevallig so baie was; of dat bloot toevallig 12 000 uit elke stam verseël moet word; dan kan jy net sowel dink dat die feit dat 12 maal 12 000 gelyk is aan 144 000 'n wiskundige ongeluk is! Net wat jy dink sal jou die mate gee van die lig wat daar in jou is.

"Die woorde wat Ek tot julle spreek, ... Hulle is lewe." Johannes 6:63.

"Die mens sal nie van brood alleen lewe nie, maar van elke woord van God." Lukas 4:4

Aangesien getal die natuurlike wyse van tydsvergelykings is, gebruik die Skrif dit dikwels om die tydsduur van een Bybelse gebeurtenis na 'n ander te openbaar. Dus, tyd vanaf die waai van die gerf eerste vrugte tot die Pinkster word gelykgestel deur die aantal dae (7) wat aan die eerste van die oesseremonies, die fees van ongesuurde brode, toegeken is, te vermenigvuldig met die aantal weke (7) tot die Pinkster, wat 7×7 , of 49 dae is. Net so word die duur van een Jubeljaar na 'n ander gevind deur die aantal jare wat 'n sabbatsjaar maak (7) te vermenigvuldig met 7 sabbatsjare, wat 7×7 , of 49 jaar gee. Dit is dus baie duidelik dat die Skrifte gewoonlik die proses van vermenigvuldiging gebruik in Hulle openbaarmaking van die waarheid.

Ongetwyfeld vir sommige sal hierdie numeriese vergelykings vreemd voorkom—so vreemd soos die gedagte van die aarde se wentel op sy

as was na die wêreld van die Donker Middeleeue! Dit is egter die ongeloofwaardighede van vandag wat die vanselfsprekende realiteite van môre is. Dus, alhoewel ons tans min weet van die baie Bybelsyfers en hul versluiserde kode van waarheid, is dit nie altyd so nie, want God het hulle langs die Bybel se hoofweë en paaie van Waarheid geplaas, as aanwysings wat bereken is om die Koninklike Pad na die Koninkryk te wys en te verlig. So mag elke reisiger daar bly wees in diepe dankbaarheid vir elke straal van waarheid wat sy pad verlig. Mag die Here verhoed dat enige iemand die minste kans in die donker waag. En mag elkeen van onverveinsde lippe na die hemel roep: “Stuur u lig en u waarheid uit; laat hulle my lei; laat hulle my bring na u heilige berg en na u tente” (Ps. 43:3), dat ek “vervul kan word met die kennis van die heerlijkheid van die Here” (Hab. 2:14), tot die kennis van die Here of

Die Getal van die Verlosser.

Die feit dat Christus na die opstanding net 40 dae by Sy dissipels gebly het, nie min of meer nie, is geen blote toeval wat ligtelik tersyde gestel moet word nie. Uiteraard 'n integrale deel van die algehele patroon van geopenbaarde waarheid, dit moet dienooreenkomstig in berekening gebring word. En aangesien die modaliteit numeries is, moet die hele betrokke vak in getal verken word, en die resultate in numeriese waardes gelykgestel word.

Die Here is die sigbare verteenwoordiger

van die Vader, Seun en Heilige Gees, dan moet die getal van Sy persoonlike amp (3) en die aantal dae (40) van Sy persoonlike toesig in die insameling van Sy mense Hom, in regte vergelyking, openbaar as 'n Verlosser van Sy volk in die Ou Testamentiese tydperk sowel as in die Nuwe Testament.

Soos die insameling (40) deur Sy persoonlike teenwoordigheid (3) gelei het tot die uitstorting van die Heilige Gees, moet die twee in regte verhouding openbaar

Die Aantal Heiliges Op Die Pinkster.

Die produk van Christus se insameling deur Sy persoonlike teenwoordigheid is die eerste vrugte tot en met Pinkster, dan volg dit as 'n logiese volgorde dat die produk van die getal van die byeenkomstyd (40) en die getal van Sy persoon (3), die werklike aantal heiliges moet gee wat daar was op die dag van Pinkster. Die vergelyking, 40×3 , wat 120 gee, nommer presies die eerste vrugte wat die Heilige Gees op daardie tydstip ontvang het!

Aangesien hulle dus die produk was van die almagtige krag van die drie persone van die Godheid (die Vader, die Seun en die Heilige Gees) wat vir 40 dae aan die werk was deur die persoonlike bediening van hulle drie-enige verteenwoordiger, Christus, het hierdie voornatuurlike klein groepie gevolglik die lyn van die kerk bewaar en voortgesit.

Wanneer dit tot sy primêre betekenis gereduseer verminder word,

lei hierdie opvolging van numeriese feite tot die gevolgtrekking dat 3, die getal van die Vader, Seun en Heilige Gees, dus numeries figuurlik van die Drie-eenheid is, en dat 120, die getal van die Vader, Seun, Heilige Gees maal die getal van die heiliges, dus numeries figuurlik is van die een faktor in die Pinkster, 'n basiese skakel in die saligheid, tot die verhouding van

Christus En Die Bybel.

Dit was op Christus in albei Sy gestaltes wat Johannes in sy verklarings gesinspeel het: “Dit wat van die begin af was, wat ons gehoor het, wat ons met ons oë gesien het, wat ons gesien het en wat ons hande hanteer het, van die Woord van die lewe.” 1 Johannes 1:1. “En die Woord het vlees geword,” verklaar hy verder, “en het onder ons gewoon (en ons het sy heerlikheid aanskou, die heerlikheid van die Eniggeborene van die Vader) vol genade en waarheid.” Johannes 1:14.

Christus is die Woord geïnkarnear; die Bybel, die Woord wat geskryf is; of, om dit nog meer spesifiek te stel, die Bybel is Christus in die vorm van woorde, en Christus is die Bybel in die vorm van die mens. Daarom volg dit dat soos Christus in die vlees deur 'n getal geïdentifiseer word, so moet Christus ook in die Woord. En daarom is die volgende wat bepaal moet word die

Aantal van die Bybel.

Die gelykenis van die elfde-uur-oproep (Matteus 20) openbaar dat die Bybel

bevat net 5 tydboodskappe; die eerste “vroeg in die môre”, die tweede om “die derde uur”, die derde om “die sesde en negende uur” en die vyfde om “die elfde uur”; 5 altesaam. In hierdie 5 paraboliese oproepe word al die tydboodskappe gevind wat in die Bybel gevra word vanaf die tyd dat dit (die Lig van die wêreld) begin opkom (geskryf word), vroeg in die oggend van die paraboliese tydperk, tot aan die einde daarvan - die twaalfde uur. Met ander woorde, wanneer hierdie 5 boodskappe aan die wêreld verkondig is, sal die Bybel dan 'n uitgeputte boek wees sover dit Sy offer enige verdere redding betref. (Vir volledige behandeling van Matteus 20, sien *Die Herder se Rode*, Vol. 2, bl. 222-238.)

Daar is dus net 5 boodskappe van verlossing in die Bybel, die getal van die Bybel kan slegs 5 wees, met die volgende stap om die

Aantal Bybel-Insamelingstyd.

Aangesien hierdie getal die tyd van insameling van heiliges aandui, moet ons dus die getal van die heiliges op die Pinksterdag (120) vermenigvuldig met die getal van die Bybel (5), waarvan die produk 600 is. Gevolglik is 600 die getal van die Bybel se insamelingstyd - 'n tydperk wat as 'n faktor in ons vergelyking lei tot die volgende

Aantal Jare Christus Is 'n Verlosser.

Laat ons goed in gedagte hou dat ons

tans die getal vir die waarheid verken dat Christus die Verlosser van die wêreld was, voor en gedurende Bybeltye. Ons doel is dus duidelik om nie die getal van die heiliges te vind wat Christus moet red nie, maar die aantal jare wat Hy 'n Verlosser sal wees. Daarom herinner ons hier die leser dat die paraboliese oproepe, of boodskappe, van Matteus 20 slegs 'n deel van die kerkgeskiedenis omvat; spesifiek daardie deel van die tyd toe Moses die Bybel begin skryf het, vanaf die tyd van die "Eksodus," tot die einde van die proeftydperk. Maar aangesien Christus die Verlosser van die wêreld is voor sowel as na die koms van die Bybel, moet die vergelyking onder bespreking gevolglik die hele span van proeftydperk omvat sedert die dag waarop Adam gesondig het. Dit vereis dus dat die aantal proeftyd, 600, die vermenigvuldiging, vermenigvuldig word met 'n vermenigvuldiger wat universele waarde het, om te wys dat Christus die enigste Verlosser in alle eeue is.

Nommer 10 is deur universele erkenning daardie Bybelse getal van universele waarde. In die groot beeld van Daniël 2 simboliseer die 10 tone die wêreld by die wederkoms van Christus. Dan in die sogenaamde nie-beskrywende dier (Daniël 7), die luiperdagtige dier (Op. 13:1-10), en die skarlakenkleurige dier (Op. 17:1-3), beeld die 10 horings die wêreld se koninkryke op verskillende tye uit. Terwyl aan die ander kant van die prentjie, verteenwoordig die 10 maagde die hele lidmaatskap van die kerk wêreldwyd. (Vir verdere behandeling van hierdie waardes, sien

Die Herder se Rode, Vol. 2, bl. 84-125.)

Dit is dus duidelik dat die universele getal waarmee ons die aantal proeftyd (600) moet vermenigvuldig 10 is, en 600×10 gee 6000. Hier is uiteindelik die volmaakte bevestiging van die Christen se oortuiging dat die jare van menslike proeftydperk 6 000 is! Hier is met ander woorde 'n bewys in die absolute dat wanneer die engel van barmhartigheid binnekort uiteindelik haar vlerke vou en vir ewig uit hierdie wêreld van sonde vlug, die aarde en sy wesens onder sonde vir 6000 jaar sal bestaan! Dan kom die millennium, die 1000 jaar waarin Satan gebind is en die goddeloses geoordeel word (Op. 20:3, 12).

So in die ewige drama loop die vreemde tussenspel van sonde en verlossing oor 7 000 jaar (volmaakte volledigheid), of maar een kort week uit die ewigheid, as 't ware by die Here, 1 000 jaar as 'n dag saam met Hom (2 Pet. 3:8). Vreemde tussenspel inderdaad! Die Verborgenheid van Godsaligheid in geheimsinnige lyding van die verborgenheid van ongeregtigheid! Misterie van raaisels! Wonderlike, onpeilbare liefde van God vir die mens!

Watter verskriklike plegtigheid belê hierdie belangrike wiskundige demonstrasie van die groot ewangeliewaarhede tog! Deur dit te openbaar dat Christus die enigste Verlosser van die wêreld is en in alle eeue, bevestig die waarheid daarvan die Skrif perfek: "... daar is geen ander naam onder die hemel wat onder die mense gegee is waardeur ons gered moet word nie."

Handelinge 4:12. En terselfdertyd dien dit waarskuwing dat ons in die laaste dae van proeftyd lewe, “die tyd van die einde”, die tyd van die oes.

Nadat ons ons by die tyd van die oes van die lewendes gebring het, na die laaste dae van die 6 000 jaar van menslike proeftydperk, moet die vergelyking, om volledig te wees, die getal van

Die Genommerde Lewende Heiliges.

Die apostoliese Pinkster, moet opgemerk word, het nie die profetiese Pinkster van Joël 2:28, 32, 'n professie spesifiek van die laaste dae, volledig vervul nie, alhoewel Petrus wel na die Skrif verwys het in sy Pinksterpreek (Hand 2:14-21). En die sekerste bewys dat die profesie nog vervul moet word, is dat die apostoliese Pinkster die prototipe van die laaste dag is, die antitipiese Pinkster – dit wat net voor ons is.

Aangesien die kerk op aarde drie bedelings gehad het, die Noatiese, die Abrahamitiese en die Christelike, en aangesien beide die Abrahamitiese en die Christelike bedeling met 'n Pinkster afgesluit het, soos voorheen genoem, noodwendig, dan moes so ook die Noatiese bedeling gesluit het. Andersins sou Noag se boodskap nie krag en lig gehad het om die Lewenswyse aan daardie “bose en owerspelige geslag” te wys nie, en gevolglik kon God hulle nie regverdig deur die vloed vernietig het nie.

Petrus het self verstaan dat daar

'n Pinkster voor die sondvloed was. Dit getuig hy baie beslis in die stelling: "Want Christus ... wat gedood is na die vlees, maar lewend gemaak deur die gees; waardeur Hy ook gegaan en gepreek het vir die geeste in die gevangenis, wat eens ongehoorsaam was, toe die lankmoedigheid van God eens gewag het in die dae van Noag, terwyl die ark gereed was." 1 Pet. 3:18-20.

In Petrus se verklaring teken Inspirasie aan dat dieselfde Gees wat Christus lewend gemaak het, vir die antediluviane gepreek het terwyl hulle in die gevangenis was – in kettings van omstandighede wat hulle in hul boosheid en verwerping van waarheid blindelings gesmee en op hulself gebind het, en waaruit hulle geen ontkoming kon vind behalwe deur die ark wat "'n voorbereiding" was. En die ark, hulle wou nie ingaan nie. So is hulle sonder hoop en sonder 'n verskoning gelaat.

Dit is dus duidelik dat daar drie Pinksterfeeste in berekening gebring moet word in die vergelyking van verlossing: twee in die verlede en een in die toekoms, die eerste is die tipe, die tweede die prototipe, die derde die antitipe. Of, met ander woorde, die eerste het die erns van die stigting van die kerk gebring, die tweede die grondslag van die kerk (Op. 21:14), en die derde sal die voltooiing en verheerliking daarvan bring. Die tweede, die apostoliese Pinkster, synde die grondliggende een, ook die enigste een wat histories opgeteken is, dit is dus die ligdraer oor die onderwerp; wys dat in orde vir

die antediluviaanse wêreld om deur verlossing bevoordeel te word, was die Noatiese Pinkster onontbeerlik en moet daarom in hierdie numeriese studie in ag geneem word.

Die getal van die heiliges van die een op rekord is 120, dit volg dat die gekombineerde getal van die twee 120 plus 120, of 240 moet wees, soos geïllustreer op bladsy 77.

Onthou dat hierdie getalle nie bepaal hoeveel in elk gered word nie, maar hoeveel die Pinksterkrag ontvang.

Daar bly nou net oor om te bepaal hoeveel heiliges die derde en laaste Pinksterdag gaan ontvang, en om dit te doen, hoef die getal van die twee Pinksterdae (240) slegs vermenigvuldig te word met die getal van die Bybel-insamelingstyd (600), wat 600×240 maak, wat 144,000 gee, die getal wat geprofeteer is!

So geslaan in die rots van waarheid vir ewig is die getal van die ontvangers van die groot Pinkster net voor ons, die getal van die eerste vrugte van diegene wat vertaal moet word, 144 000 argelose (Openb. 14:5), “dienaars van ons God”. Openb. 7:3. In die suiwer en volle krag van die Gees, wat die suiwer en volle evangelie aan al die nasies verkondig, “gaan hulle uit om te oorwin en te oorwin” (*Profete en Konings*, bl. 725), en “bring al [hulle] broers as 'n offer aan die Here uit al die nasies op perde en in strydwaens, en in rommel, op my berge, en op my werpsels, en op my werpsels,

spreek die HERE, soos die kinders van Israel 'n offer in 'n rein voorwerp in die huis van die HERE bring." Jes 66:20 "En dan sal die einde kom." Matt. 24:14.

So opwindend ontvou in getal, die absolute wyse van waarheid, is die vergelyking van verlossing, waaruit, net kortliks om te rekapituleer, die getal van Christus as verteenwoordigers van die Godheid op aarde na vore kom, 3; die nommer van die bymekaarkomtyd, 40; die getal van die heiliges in die apostoliese Pinkster, 120; die gesamentlike getal van die heiliges in die Noatiesse en die apostoliese Pinkster, 240; die nommer van die Bybel, 5; die getal van die Bybel-insamelingstyd, 600; die aantal ontvangers van die finale Pinkster, 144 000; die getal van die hele tydperk van menslike proeftydperk, 6 000; en laastens, die getal van die algehele tyd van sonde en verlossing, 7 000. Watter onskatbare Goddelike geskenk! En o mag hierdie besef die hart van elke ernstige leser roer, soos dit die hart van Dawid gedoen het, om lof en dank aan God te gee vir Sy onuitspreeklike liefde vir die mens: "O Here," sing die profeet, "U is my God: Ek wil U verhoog, ek sal U Naam loof; want U het wonderlike dinge gedoen; U raad en trou is van ouds af." Jes. 25:1.

So deur getuienis van profete, deur gelykenis, volgens seremoniële tipe en volgens getal, het God die toringstruktuur van die feit bewerk dat (1) die oordeel die oes is,—die

skeiding van die onkruid van die koring—die einde van die wêreld; dat (2) die oordeel, die oes, twee fases, twee tydperke omhels; eersgenoemde vir die dooies, die laaste vir die lewendes dat (3) die een plaasvind volgens die boeke in die hemelse heiligdom, terwyl die ander gelyktydig in die kerk op aarde en in die boeke in die hemel plaasvind; en dat (4) juis die feit dat die onderwerp nou in sy volheid geopenbaar word, getuig dat ons net op die punt staan om uit eersgenoemde en in die laaste fase en tydperk te gaan, en dat ons dus in die laaste dae van die aarde se geskiedenis leef.

Hierdie viervoudige siening van die oordeel, die oes, verhef dus die waarheid daarvan as 'n pêrel van groot prys, en openbaar dat die dieptes van God se Woord onpeilbaar is; Sy wysheid ondeurgrondelik en oneindig—sonder begin en sonder einde; Sy fonds van kennis 'n ewige fontein van waarheid; Sy teenwoordigheid bly altyd; en die skoonheid daarvan is onuitspreeklik!

Noudat die leser gesterk kan word om vas te hou aan hierdie fundamentele en allerbelangrikste waarheid, sowel as aan alle ander waarhede, spoor ons hom aan om God se metode (Inspirasie) te volg in die bestudering van die Skrif, sodat hy daardeur

Die Vele Slaggate Kan Vermy.

Miskien veral onder die menigtes wat vasgevang word terwyl hulle alles doen wat hulle kan

om weg te hardloop van geïnspireerde interpretasie van die Skrif, is die ekstremiste, van wie daar ten minste twee klasse is: een met die neiging om te letterlik, die ander met die neiging om te vergeestelik. Hierdie twee sal net so ver in hulle teenoorgestelde rigtings gaan, in hulle verstaan en verduideliking van die Skrif, as wat hulle teenoorgestelde temperamente hulle aanspoor.

Neem byvoorbeeld die Openbaarder se stelling: "... Ek het onder die altaar die siele gesien van die wat vir die Woord van God gedood is, ... en hulle het met 'n groot stem uitgeroep en gesê: Hoe lank, o Here, heilig en waaragtig, oordeel en wreek U nie ons bloed nie?" Op. 6:9, 10.

Die letterkundige aan die een kant sou hierdie skrif interpreteer om te beteken dat die siele bewus was en eintlik uitgeroep het, alhoewel die Bybel baie eksplisiet is dat "die dooies niks weet nie". **Pred.** 9:5. En ook, as die siele onder die altaar letterlik uitgeroep het om wraak op hul moordenaars, dan, om konsekwent te wees, die Here se stelling, "die stem van jou broer se bloed roep na My van die grond af" (Gen. 4:10), ook die stelling, "al die bome van die veld sal hande klap" (Jes. 55:12), net so moet letterlik geïnterpreteer word, ten spyte van die feit dat dit fisies onmoontlik is vir bloed om uit te roep en vir bome om hande te klap.

As almal egter verplig is om te erken dat Abel se bloed nie letterlik kon uitroep nie,

en dat bome slegs figuurlik hande kan klap, dan, weereens om konsekwent te wees, die persoon wat aan uiterste verlettering gegee word, maklik die aktualiteit moet vat dat "die dooies niks weet nie," en dat hulle "slaap" - bewusteloos. Hy behoort ook maklik te besef dat die siele van die martelare wat roep om wraak op hul moordenaars, en dat die bloed van Abel wat roep om wraak op sy moordenaar, gevalle feitlik identies is in omstandighede en toestand. Beide hierdie vind duidelike illustrasie in die poëtiese uiting: "Ek hoor 'n stem roep, die stem van die verdornde veld: O, Here, ontferm U oor my. Laat reënbuie uit die hemel val. Blus U my brandende siel."

Dat 'n mens se siel honderde jare bewustelik onder iets gevange gehou word, met niks anders om te doen as om kreunend te kwyn in die wag vir die opstandingsoggend, terwyl jy uitroep om wraak op hulle wat jou bloed vergiet het, - wat 'n onuitspreeklike ondraaglike toestand om in 'n mens se siel te wees!

Die leerstelling van die onbewustelike toestand van die dooies stel egter nie net die bekommerde menslike verstand tot vrede nie, maar skryf ook aan God genade en liefde toe teenoor hulpelose mense, en is dus die enigste standpunt oor die onderwerp wat die sondaar rasioneel kan lei om God lief te hê en op Hom te vertrou.

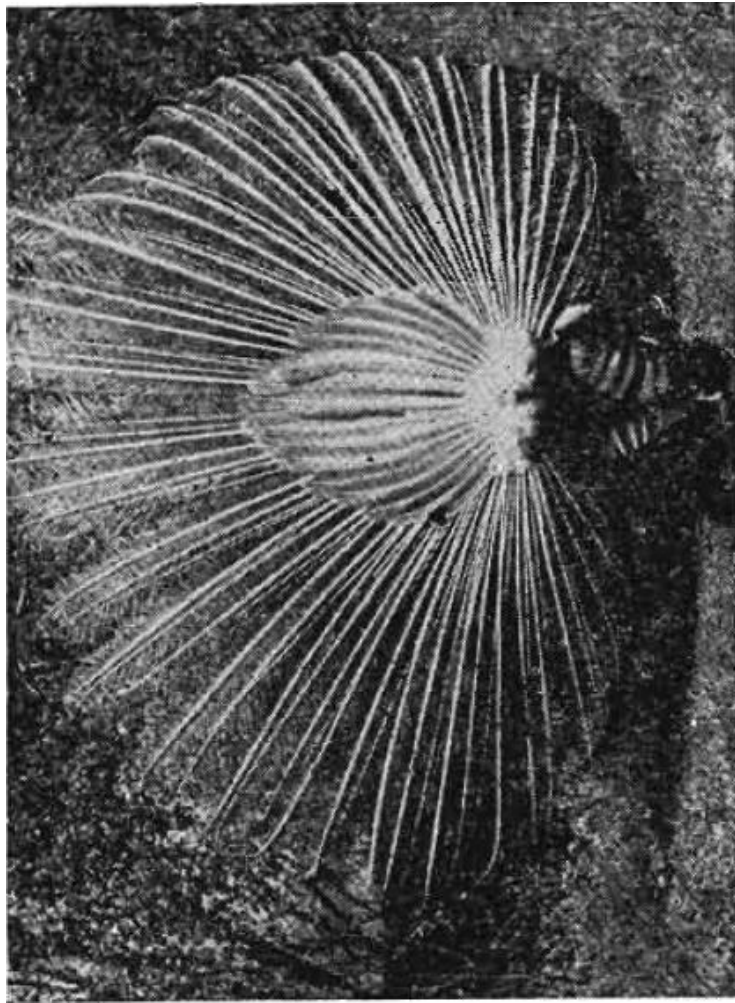
Aan die een wat aan die ander kant teenoorgestelde geneig is, om die siele te

vergeestelik, die slagting, die hemele, die nuwe aarde, ens., - vir hom het dit nóg individualiteit nóg werklikheid. En wanneer dit oor die leer van die slagting aangaan, word hy die eenvoudige vraag gevra: Watter soort slagting sou 'n geestelike slagting wees? hy kan nie antwoord nie!

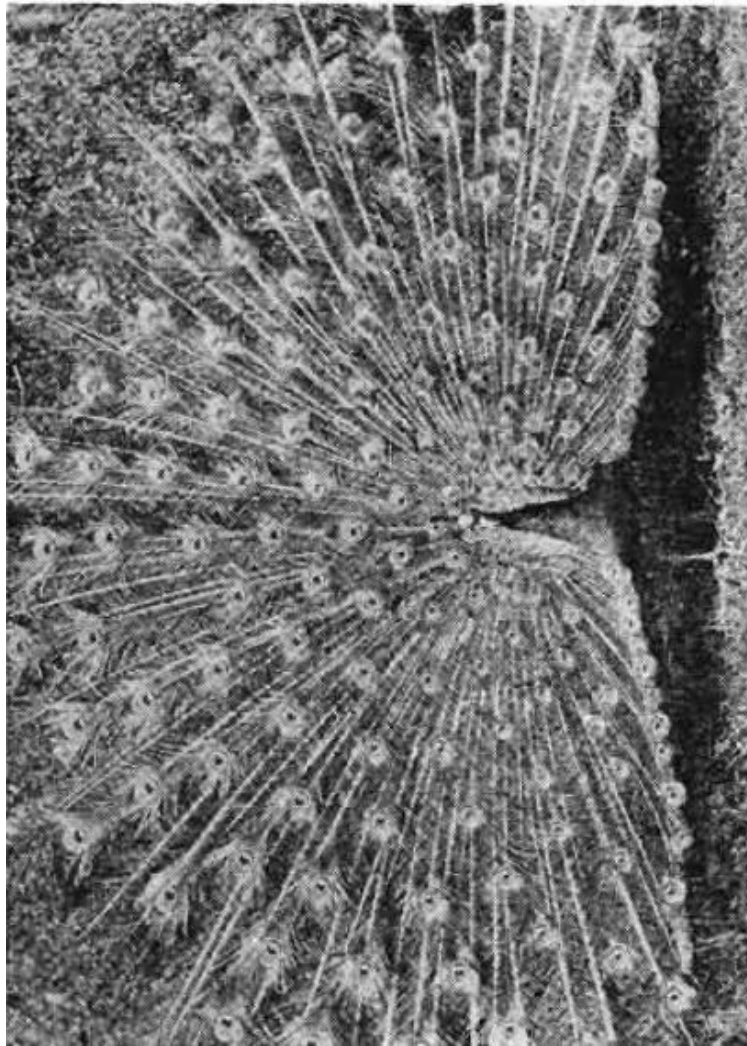
Vir almal bestaan daar in hierdie verband een groot behoefte: die Gees van Waarheid, wie se reg alleen dit is om die Skrif te interpreteer.

Die mees algemene oorsaak van leerstellige verwarring onder Bybelstudente lê daarin dat hulle so baie dikwels versuim om 'n onderwerp in volle perspektief vanuit die skrywer se oogpunt te beskou, - 'n mislukking wat daartoe lei dat hulle dit vanuit een of ander vreemde oogpunt sien wat hul siening so beperk dat in plaas daarvan om die skrywer se idee oor die onderwerp te kry, hulle 'n valse idee daaroor kry. En as die idee na hul sin is, vergroot en bevorder hulle dit ywerig as waarheid, terwyl as dit nie na hul sin is nie, hulle dit kragtig teëstaan en dit dan op die skrywer se verantwoordelikheid lê!

Om sodoende 'n verkeerde idee van 'n ding uit 'n verkeerde siening daarvan te illustreer: 'n kind wat sy ma na 'n dieretuin vergesel, en wat nog nooit 'n pou gesien het nie, kom skielik af op een wat in volle stertgesprei van hom af weggaan, en vir sy oningewyde oë die illusie skep van 'n groot wandelende waaier!

Opgewonde met die illusie wonder voor hom,
roep hy opgewonde die gesig uit, net om sy ma
hom te laat ontnugter met die ontnugterende
versekering dat dit net 'n pou is! By 'n ander
geleentheid, egter, wanneer hy sy pa na die
dieretuin vergesel, sien die kind weer 'n pou, maar
hierdie keer in volle vooraansig wat 'n gesig
blykbaar heeltemal nuut en anders vertoon.
Vinnig draai hy met opgewonde vrae na sy pa, wat
vir hom sê dat dit 'n pou is!

Waarop die argument begin, met die seun wat protesteer dat die pou wat hy en sy ma gesien het, niks soos hierdie lyk nie. En nie in staat om, as bloot groot en klein aspekte van dieselfde ding, dit wat hy nou van die voorkant, of hoofoogpunt af sien, te versoen, en dit wat hy voorheen van die agterkant of vreemde oogpunt gesien het nie, tas sy gedagtes in verwarring en wonder of hy Vader of Moeder moet glo.

So is dit ook met die Bybel wanneer 'n mens na 'n onderwerp kyk vanuit 'n standpunt wat vreemd is aan die skrywer s'n. Hy vind verskille in die posisie van die een wat die onderwerp deur die skrywer se oë sien. Om gevolglik die valse idee wat uit sy vreemde oogpunt voortspruit te handhaaf, word hy daartoe gelei om na buitebronne te wend: na die een of ander kommentator; na hierdie weergawe of na daardie; tot tegniese aspekte en afleidings van taal: in die Grieks, in die Hebreeus, in hierdie, in daardie, of in die ander (tale, waarvan dit waarskynlik is dat hy self nie lees of skryf nie); of om na hierdie of daardie sogenaamde oorspronklike manuskrip te verwys (wat hy na alle waarskynlikheid nog nooit gesien het nie).

Aan die einde van hierdie lang kronkelpad het hy net daarin geslaag om een skrifgedeelte van 'n molheuvel na 'n berg te vergroot, en om van 'n berg tot 'n molheuvel te verklein, of 'n ander skrifgedeelte heeltemal opsy te sit, alles omdat die Bybel, wat die Here in sy hande geplaas het, nie sy idee ondersteun nie. Hierdie pretensieuse prosedures is daarop gemik om sy vakkundige prestasies te demonstreer in die hoop om aan sy valse idee so 'n skyn van gesag te verleen dat dit hulle aanvaarding deur almal wat met sy teorie in aanraking kom, afdwing.

Konkreet: Dit is nooit regverdig om, wanneer die onderwerp van die oordeel behandel word, eerstens en bowenal aandag te gee aan enige geskrif wat direk oor die onderwerp van verlossing

handel nie, terwyl slegs terloops na die onderwerp van die oordeel verwys word. Neem byvoorbeeld Paulus se stelling:

"wat ons hoop het as 'n anker van die siel, vas en vas, en wat ingaan in die binnekant van die voorhangsel; waar die voorloper vir ons is, het ingegaan, naamlik Jesus, 'n hoëpriester vir ewig gemaak volgens die orde van Melgisédek." Heb. 6:19, 20.

In plaas daarvan om die inhoud van hierdie verse te beskou in die lig van alles wat oor die onderwerp geopenbaar word, 'n prosedure wat sou verseker dat die verse die skrywer se gedagtes weerspieël, het sommige Bybelstudente, wat Paulus se standpunt uit die oog verloor, die belangrikheid van hierdie verse se stelling uit alle proporsie vergroot, en sodoende konstruksies daarop plaas wat, alhoewel miskien aanneemlik genoeg, die beskouing is, wanneer dit alleen geneem word en geoefen word, as dit alleen geopenbaar en geoefen word. lig van alle ander skrifture wat oor die onderwerp handel. Dit is onnodig om te sê sulke wrewing is onregverdig teenoor die skrywer, gevaarlik vir die een wat geraak word, en krimineel van die worsteler.

Om die saak nog verder en uitgebreider toe te lig: Om 'n tafel is ses Bybelstudente en 'n ongelowige. Aan die een kant is Petrus, Jakobus en Johannes; aan die ander kant, Swart, Bruin en Groen; terwyl aan die een kant die ongelowige is. Hy luister aandagtig na die ses wat Christus se bediening na Sy

hemelvaart bespreek, in die lig van Hebreërs
6:19, 20; 9:12, 26—

"wat ons hoop het as 'n anker van die siel, vas en vas, en wat ingaan in die binnekant van die voorhangsel; waar die voorloper vir ons is, het ingegaan, naamlik Jesus, 'n hoëpriester vir ewig gemaak volgens die orde van Melgisédek." Heb. 6:19, 20.ec." Heb.6:19,20

"Nog nie deur die bloed van bokke en kalwers nie, maar deur sy eie bloed het Hy een maal in die heiligdom ingegaan, nadat Hy vir ons die ewige verlossing verkry het." Heb. 9:12.

"Want dan moes Hy dikwels gely het van die grondlegging van die wêreld af, maar nou het Hy een maal aan die voleinding van die wêreld verskyn om die sonde deur sy offer te vernietig."

Petrus, Jakobus en Johannes, wat die skrywer se perspektief deel, is dit volkome eens dat 'n mens nie, op 'n skrif wat oor verlossing handel, en slegs terloops verwysend na Christus se bediening, 'n korrekte basiese begrip van daardie bediening kan opbou nie, maar dat 'n mens eerder die geskrifte van die profete moet neem wat direk oor die heiligdom en sy diens handel, en nie met die profete se geskrifte van Paulus moet harmoniseer nie.

Wat Petrus, Jakobus en Johannes betref, lei die bespreking daartoe dat hulle tot

die gevolgtrekking kom dat Paulus, ten einde in ooreenstemming met beide homself en die profete te wees, in Hebreërs 6:19 verstaan moet word dat hy in profetiese verlede praat (dit wil sê, toekoms in werklikheid, alhoewel hede of verlede in tyd), en dat hy daarom wys op die tyd dat sy bekeerlinge saam met Christus "eenmaal in die voleinding van die wêreld ingaan" (26), "met die ingang van die wêreld" (26), "met die sluier." die voorloper [Christus] is vir ons ingegaan." Heb. 6:20. Wanneer? – nie in Paulus se tyd nie, maar nou, "in die voleinding van die wêreld," dat hy eers "een maal in die heiligdom ingegaan het". Heb. 9:12.

Swart, Bruin en Groen is egter, vanuit hul vreemde oogpunte oor hierdie verse, in meningsverskil selfs onder mekaar: Swart beklemtoon Hebreërs 6:19, 20, is oortuig daarvan dat Paulus leer dat Christus onmiddellik na Sy hemelvaart die Allerheiligste woonstel binnegegaan het; Bruin, wat aan Hebreërs 9:12 vashou, is positief dat Christus ingegaan het, nie die Allerheiligste nie, maar die heilige woonstel; en Green, op die gewig van vers 26, dring daarop aan dat Christus na Sy wederkoms die heiligdom moet binnegaan "eens aan die voleinding van die wêreld".

As hy steeds vanuit hul vreemde oogpunte sien, voer Swart verder aan dat Paulus met die term "die heilige" die "heiligste van almal" bedoel, terwyl Bruin beweer dat as Paulus die term "heilig" losweg vir die "heiligste van almal" gebruik, hoe kan 'n mens dan moontlik weet dat wanneer hy die "heiligste van alles" sê, hy nie die "heiligste" bedoel nie?

Dan op grond van Moses se stelling, "Spreek met jou broer Aäron, dat hy nie te alle tye in die heiligdom binne-in die voorhangsel voor die versoendeksel kom wat op die ark is nie" (Lev. 16:2), meen Black verder dat Paulus, in die woorde: "Maar deur sy eie bloed het Hy ingegaan ... in die heiligdom van alles" (Heb. 9), verwys na "Heb. 9:3. Maar Petrus dring daarop aan dat om Paulus se gebruik van die term "heilige plek" te interpreteer om die "heiligste van alles" te beteken, beide onredelik en onregverdig is, want geen skrywer met 'n helder verstand wat van beide woonstelle praat, sal die terme onoordeelkundig verwissel, en tog verwag dat sy lesers akkuraat die idee wat hy na vore bring, sal begryp. Swart sê egter dat Moses die term "heilige plek" (Lev. 16:2) gebruik wanneer hy van die tweede woonstel praat.

In antwoord hierop protesteer Petrus dat Moses dit doen, want terwyl hy die tweede woonstel "die heiligdom binne-in die voorhangsel" noem, noem hy die eerste woonstel "die tent van die samekoms" (Lev. 16:16), terwyl Paulus kies om die eerste woonstel "die heiligdom" en die tweede woonstel, "die Allerheiligste" te noem.

Weereens: Petrus dring daarop aan dat as, in Paulus se geskrifte, waar beide woonstelle bespreek word, een geregverdig is om "die heilige" te interpreteer om "Heiligste van almal" te beteken, dan is 'n ander, deur dieselfde blyk van logika, ewe geregverdig om die "heiligste van almal" te interpreteer om die "heiligste" te beteken.

Alhoewel Peter se duidelike logika die krag van Swart se stelling heeltemal verdryf, is die eindresultaat van die bespreking, as gevolg van die wye meningsverskille tussen 'n groep Christen-gelowiges, tog dat wat die harmonie tussen Petrus, Johannes en Jakobus gedoen het om die ongelowiges tot die Christendom te bekeer, Swart, Bruin en Groen se verskille van Peter met mekaar verskil, het ook nie saamgestem nie. Hierdie onenigheid het die ongelowige in sy ontrouheid bevestig en hom ten volle oortuig gelaat dat die Christendom maar 'n wonderlike borrel is; waarna Satan, in diaboliese blydskap, aan Swart, Bruin en Groen, “sy setel en groot gesag” gee. En die Christendom, reeds vol van leerstellingsverwarring, gaan voort met skeuringe, en koester ongelowiges in hul vyandigheid teenoor die Christendom, in plaas daarvan om hulle daartoe te bekeer!

As Christus 'n wee uitspreek oor diegene wat weier om 'n glas koue water aan die geringstes van Sy volgelinge te gee, wat sal die veroordeling en einde wees van soos Swart, Bruin en Groen, wat deur hulle gees van selfverheerliking van Christus verstrooi terwyl hulle bely dat hulle saam met Hom vergader!

Nooit is dit reg om enige skrif geïsoleer van sy konteks te interpreteer nie, want om dit te doen is outomaties om die betekenis daarvan geweld aan te doen.

Byvoorbeeld, die Skrif: “Maar, geliefdes, moenie hierdie een ding onkundig wees nie,

dat een dag by die Here is soos duisend jaar en duisend jaar soos een dag” (2 Pet. 3:8) vanself geneem, het verskeie interpretasies gely, net bygedra tot die verwarring en twyfel wat reeds die Christelike wêreld deurdring. Maar net een interpretasie sal dit erken as dit met sy konteks geneem word: “Om dit eerstens te weet, dat daar in die laaste dae sy begeerlikhede sal kom, waar is wandel na die belofte van hul eie koms? want vandat die vaders ontslaap het, gaan alles voort soos van die begin van die skepping af.” 2 Pet. 3:3, 4.

Vanuit hierdie kontekstuele opset, sien ons dat die apostel in die vers in punt poog om deur figuurlike taal te wys dat die spotters wat hy gesien het in ons dag sou opstaan, alhoewel hulle probeer om die geloof van diegene wat in Moses se verslag van die sondvloed glo en wag op die Here se wederkoms omver te werp, onwetend maar met hul eie blindheid spot. Want hulle kan nie sien dat dit wat vir hulle, aan die hand van hulle kortstondige dae, 'n immer-teenwoordige vertraging in die Here se wederkoms lyk, vir die Ewige Een maar 'n vlietende oomblik van wag is nie, en dat hulle eindige wysheid gevolglik maar dwaasheid is. En, inteendeel, wat hulle as tyd te kort en waardeloos vir praktiese gebruik beskou, beskou die Here as baie lank en baie kosbaar in ons kort lewens.

Dit is dus duidelik dat wanneer hierdie Skrif volgens sy konteks geïnterpreteer word,

menslike metings van tyd nie as God se metings beskou word nie, net soos menslike gedagtes nie Sy gedagtes is nie (Jes. 55:7, 8).

Die lig van hierdie voorbeeld maak dit duidelik dat net soos 'n veiligheidsklep nodig is om te keer dat 'n ketel met oormatige druk ontplof, net so kan slegs 'n getroue inagneming van die konteks van 'n skrif keer dat die interpreteerder daarvan ontplof met teorieë en idees wat vreemd is aan die Skrif.

Wanneer diegene wat die waarheid liefhet, enige leerstellige onderwerp bestudeer, laat hulle nooit, in hul poging om hul private opinies te harmoniseer met 'n skrif in punt, die Skrif so geïnterpreteer te laat dat dit óf ander dele van die Bybel óf die posisie van gekonstitueerde gesag weerspreek nie, maar eerder hulle opinies verlaat.

Nadat hulle 'n verkeerde siening oor die onderwerp van die uitspraak ingeneem het, het sommige, hoewel onwetend, in werklikheid probeer om die regte tyd en ware aard daarvan te verander, eerder as om dit te handhaaf. Hierdie onbewuste poging het op sy beurt daartoe gelei dat hulle verkeerde beskouings oor baie ander Bybelwaarhede inneem. Die feit, egter, dat hierdie groot middelpunt-leerstelling steeds ongeskonde en solied bly, is onaantasbare bewyse wat eweneens al sy spreek-doktrines doen.

Diegene wat onderneem het om die Skrif onafhanklik van Inspirasie te interpreteer, 'n private oefening wat teenstrydig is

aan die opdrag gegee in 2 Petrus 1:20, 21, en diegene wat sulke sienings aanvaar het, sal, tensy hulle nou hul dwalings vir die waarheid laat vaar, hulle eendag die slagoffers vind van die ramspoedige omstandighede waarmee hulle hulself verbind het, en sal verskriklik verward wees as hulle die afgryslike uitspraak hoor wat hulle met hulle gesprek het: "Ek het nog nie geprofeteer nie"; "Gaan weg van My, julle wat ongeregtigheid doen." Jer. 23:21; Matt. 7:23.

Mag hulle dus, terwyl die proeftyd nog voortduur en die bloed van Christus nog beskikbaar is om vir die sondes van almal te versoen, "die ernstiger ag gee" op die plegtige verklaring van

Die Eerste Engel se Boodskap.

"Vrees God en gee aan Hom die eer, want die uur van sy oordeel het gekom." Openb. 14:7.

Om die vasgestelde tyd van hierdie boodskap skoon te maak, moet ons in ag neem dat van die vierde tot die twee-en-twintigste hoofstuk van Die Openbaring, die tema daarvan deurlopend is. Dit word gesien uit die voegwoord "en", wat, met die begin van elke hoofstuk, toon dat al hierdie openbarings aan Johannes gegee is op die tyd dat die "Stem" vir hom gesê het: "Kom op hierheen, en Ek sal jou die dinge wys wat hierna moet gebeur" (Op. 4:1) - dinge wat sou gebeur een of ander tyd nadat hy die visioen daarvan gehad het. En Johannes het hierdie visioen omtrent 96 n.C

gehad, die eerste engel se boodskap kon dus onmoontlik voor daardie tyd verkondig gewees het, soos sommige dink dit was; want, om te herhaal, aan hom is nie die dinge van die verlede gewys nie, maar die dinge van die toekoms.

Weereens; die feit dat hy sê: "Ek het 'n ander [die eerste] engel ... gesien wat die ewige evangelie het om te verkondig," wys verder dat hierdie engel se boodskap nie verkondig is voordat hy die visioen gehad het nie, maar dat dit van daardie tyd af in die toekoms verkondig moes word.

Daar is bowendien nie óf skrif óf kerkgeskiedenis wat aantoon dat die oordeel in of voor Johannes se tyd begin het nie. En nog verder, aangesien die eerste engel se boodskap nooit voor 1844 verkondig is nie, toe die oordeelsuur aangebreek het, het hierdie engel se boodskap - die boodskap aangaande die oordeel - voortgegaan.

Die ondersoekende oordeel is in twee afdelings (die eerste, gewy aan die dooies; die tweede, aan die lewendes), die feit word bewys dat alhoewel die eerste, die tweede en die derde engel se boodskappe (Openb. 14:6-12) direk van toepassing is op die tydperk van die oordeel van die lewendes, hulle ook, alhoewel indirek, van toepassing is op die tydperk van die oordeel. Slegs in hierdie verband, behalwe as 'n waarskuwing van toekomstige gebeure, word dit sedert 1844 verkondig. Wanneer dus die oordeel van die lewendes begin en die beeld van die dier volledig opgemaak is, dan is hierdie boodskappe, met

'n harde huil geroep, om herhaal te word as huidige waarheid aangaande die lewendes in plaas van die dooies.

So in skerp fokus getrek, bevestig die feite aangaande die ewige (die administratiewe) troon, die voorlopige (die bemiddelaar geregtelike) troon en die oordeel afdoende die posisie wat vasgestel is deur die boek wat gebruik is in die verkondiging van die eerste, tweede en derde engel se boodskappe in hul eerste aansoek, en wat in die stem van die skrywer daarvan verklaar:

"Ek het die Vader van die troon sien opstaan en in 'n vlamme wa in die Allerheiligste binne-in die voorhangsel ingaan en gaan sit. Toe het Jesus van die troon opgestaan, en die meeste van die wat neergebuig was, het saam met Hom opgestaan. Ek het nie een ligstraal van Jesus sien verbygaan na die sorgelose menigte nadat Hy opgestaan het nie, en hulle het agtergebly in die volmaakte duisternis van hulle oë soos Hy op Hom gebly het. troon en lei hulle 'n entjie uit. Toe het Hy Sy regterarm gehoor, en ons het Sy lieflike stem hoor sê: 'Wag hier, Ek gaan jou klere vlekkeloos hou, en oor 'n rukkie sal Ek jou na Myself ontvang heiligste, waar die Vader gesit het. Daar het ek Jesus gesien, 'n groot Hoë

Priester wat voor die Vader staan.” — *Vroeë geskrifte*, bl. 55

Hierdie oordrag van die administratiewe troon na die mediatoriaal-geregtelike troon, wat gemaak word om die huweliksgaste wat nou dood is te ondersoek, lei tot die volgende

Vrae en Antwoorde.

1. Het Christus vir die dooies gepreek?

1 Pet. 3:18-20.

“Want ook Christus,” antwoord Petrus in dieselfde skrif wat tot hierdie vraag aanleiding gee, “het eenmaal vir die sondes gely, die Regverdige vir die onregverdiges, om ons na God te bring, gedood na die vlees, maar lewend gemaak deur die Gees; waardeur Hy ook gegaan en gepreek het vir die geeste in die gevangenis; voorberei, waarin min, dit is agt siele, deur water gered is.” 1 Pet. 3:18-20.

Dit is duidelik dat Petrus nie hier sê dat Christus, terwyl Sy liggaam in die graf gelê het, vir die geeste in die gevangenis gepreek het, soos wat deur sommige verstaan word nie; maar eerder eenvoudig dat Hy deur die medium van die Gees deur wie Hy opgewek is, vir hulle gepreek het “in die dae van Noag, terwyl die ark gereed gemaak was”. Dit sê ook nie dat Christus vir die dooies gepreek het nie, maar eerder

"aan die geeste in die gevangenis." Die bekommernis of "die geeste in die tronk" die dooies of die lewendes beteken, is dus 'n kwessie van interpretasie, en so 'n interpretasie moet van goddelike gesag kom.

Wanneer daar van die dooies gepraat word, noem die Bybel hulle nooit geeste nie. Dit dui egter so die lewendes aan. Dit sê bowendien duidelik dat "die dooies niks weet nie, en hulle het geen beloning meer nie; want die nagedagtenis aan hulle is vergeet. Ook hulle liefde en hulle haat en hulle afguns is nou tot niet; en hulle het nie meer vir ewig deel aan enigiets wat onder die son gedoen word nie." Eccles. 9:5, 6.

Nog verder, in die gelykenis van die ryk man en Lasarus, maak die Here uitermate duidelik dat die sondaar na die dood hoegenaamd geen kans op redding het nie; nee, selfs nie vir 'n druppel koue water op sy tong nie, soos onvergeetlik gesien word deurdat die ryk man sy smekinge in die dood geweier is: "Seun, onthou dat jy in jou leeftyd jou goeie dinge ontvang het, en so ook Lasarus slegte dinge; maar nou word hy getroos, en jy word gepynig. En buiten dit alles is daar 'n groot kloof tussen ons en wat sou verbygaan: kan ook nie na ons oorgaan wat daarvandaan sou kom nie." Lukas 16:25, 26.

Hier word ons onvergeetlik gewys dat die enigste manier waarop enigeen van ons van die hel se pyniging gered kan word, is om te "hoor ... Moses en

die profete" terwyl ons nog lewe, en dat ons nie na hulle luister nie, die Here ons na die dood nie kan help nie; ook dat as ons nie deur hulle oortuig word nie, ons ook nie "oorgehaal sal word nie, al sou iemand uit die dood opstaan". Lukas 16:29-31 Daar is gevolglik geen kans op redding na die dood nie, indien enige, terwyl hulle geleef het, versuim het om "Moses en die Profete" te hoor, waarom sou Christus vir hulle preek nadat hulle gesterf het: "God is nie die God van die dooies nie, maar van die lewendes? Matt 22:32.

Die "geeste in die gevangenis" kan gevolglik geen ander wees as die antediluviane nie, aan wie Christus, in die persoon van Sy Gees, wat Hom opgewek het, tevore deur Noag gepreek het, en aan wie die Gees se waarskuwing van geen oomblik was nie, met vreeslike gevolg dat hulle deur hulle weiering om Sy smeking te hoor, figuurlik geword het van die komende vloed wat hulle nie kon ontsnap uit die komende vloed nie.

Die stelling, bowendien, "waarin min, dit wil sê, agt siele deur water gered is," toon verder dat dit deur Sy Gees in Noag se prediking was dat Christus voor die sondvloed die geeste in die tronk besoek het en agt siele gered het - Noag en sy gesin. So het "die Gees van Christus wat in" "die profete" was, ook "beteken toe Dit vooraf getuig het van die lyding van Christus en die heerlijkheid wat daarop sou volg." 1 **Pet.** 1:10, 11.

Maar as dit waar is, vra iemand, dat Christus nie vir die dooies gepreek het nie, wat dan van die dooies wat

2. Kansloos Gelaat?

Die wet van die dood kan nie omgekeer word deur iemand se onkunde van God nie. En verder: “As Ek aan die goddelose sê,” sê die Here aan sy profeet: “Jy sal sekerlik sterwe; en jy waarsku hom nie en spreek nie om die goddelose te waarsku vir sy goddelose weg, om sy lewe te red nie, dan sal dieselfde goddelose man deur sy ongeregtigheid sterwe; maar sy bloed sal Ek van jou hand eis. Eseg. 3:18.

Hierdie skrif leer duidelik dat diegene wat in hul sondes gesterf het, as gevolg van die verwaarlosing van die wag, nie gered kan word nie, en dat hul bloed vereis sal word by die hand van die wag wat verantwoordelik is vir hul lot om ongered te wees en sonder 'n kans gelaat te word.

Om konsekwent te wees, sou diegene wat in hul sondes gesterf het deur hul eie verwaarlosing, hetsy onwetend of opsetlik, soos die wêreld van voorverloë, eerder as deur die verwaarlosing van die wagte, selfs minder verskoonbaar wees as die vorige klas, en sou selfs minder reg as hulle (wat hoegenaamd geen reg het nie) hê om na die dood gepreek te word, selfs al was dit moontlik.

En diegene wat nog nooit die kans gehad het om die profete te hoor nie, aan hulle verkondig

“die hemele” die heerlikheid van God; en die uitspansel toon sy handewerk. Dag tot dag woorde spreek, en nag tot nag kennis verkondig. Daar is geen spraak of taal waar hulle stem nie gehoor word nie.” Ps. 19:1-3.

Die hele mensdom moet dus geoordeel word volgens die mate van lig wat God op hulle weg gedraai het, en volgens hulle begeerte om in die lig te wandel. En die wat ongelukkig nie daarin geslaag het om van Hom te leer en die presiese waarheid te ken nie, sal nie veroordeel word omdat hulle 'n dwaling geglo het terwyl hulle in die duisternis was nie, maar "dit is die oordeel," sê die Here, "dat die lig in die wêreld gekom het, en die mense het die duisternis meer liefgehad as die lig, omdat hulle dade boos was." Johannes 3:19.

In die volle lig van die gekombineerde feite oor die onderwerp, is baie duidelik die sekerheid dat die Skrif nie 'n leerstelling van 'n tweede kans sertifiseer nie. Maar in 'n poging om te bewys dat hulle dit wel doen, bring diegene wat die leerstelling voorstaan, uitdagend die apostel se vraag: “Wat moet hulle doen wat

3. "Gedoop Is Vir Die Dooies?"

1 Kor. 15:29

Toe hy met die Korintiërs praat, maak die apostel Paulus duidelik dat as daar geen opstanding van die dooies is nie, dan ook geen verlossing in Christus is nie:

“En as Christus nie opgestaan het nie, dan is ons prediking tervergeefs, en julle geloof is ook tervergeefs. Ja, en ons word gevind as valse getuies van God; omdat ons van God getuig het dat Hy Christus opgewek het: wat Hy nie opgewek het nie, as die dooies nie opstaan nie. Want as die dooies nie opstaan nie, dan is Christus nie opgewek nie; en as Christus nie opgewek is nie, is julle geloof tervergeefs; julle is nog in julle sonde. Dan is ook diegene wat in Christus geslaap het, verlore. As ons net in hierdie lewe die hoop in Christus het, is ons van alle mense die mees ellendige. Maar nou het Christus uit die dood opgestaan en is die eersteling van hulle wat geslaap het. Want soos deur een man die dood gekom het, so het ook deur een man die opstanding van die dooies gekom. Want soos in Adam almal sterf, so sal in Christus almal lewendig gemaak word. Maar elkeen in sy eie orde: Christus die eerstelinge; daarna die wat aan Christus behoort by Sy koms. . . . Anders, wat sal hulle doen wat vir die dooies gedoop is, as die dooies glad nie opstaan nie? Hoekom word hulle dan gedoop vir die dooies? 1 Kor. 15:14-22, 29.

Hierdie Skrif leer nie dat die lewendes vir die dooies gedoop moet word nie: want Paulus betwyfel nie die uitwerking wat die doop op die dooies sou hê nie, maar eerder die uitwerking wat dit op die lewendes sou hê: "Wat," vra hy, "sal hulle [die lewendes] doen wat vir die dooies gedoop is?" Nie: wat moet die dooies doen vir wie ons, die lewendes, gedoop is.

Gevolglik het die stelling, “gedoop

vir die dooies," leer dat die doop vir die dooies slegs tot voordeel is van diegene wat self gedoop word terwyl hulle lewe. Met ander woorde, hulle word gedoop, nie in die hoop om te lewe totdat die Here kom om hulle na die ewige wonings daarbo te neem nie, maar in die hoop om op die opstandingsdag uit die dood op te staan. Vandaar die vraag: "as die dooies glad nie opstaan nie. . . hoekom word hulle dan gedoop?"

Uit hierdie toeligting van die onderwerp word duidelik gesien dat die heiliges wat vir die dooies gedoop word, diegene is wat deur die doodstoestand gaan. En, afleidings, diegene wat gedoop sal word omtrent die tyd van Christus se koms, om daardie onsterflike geselskap van lewende heiliges op te maak wat op Sy triomfantlike wederkoms sal wag, met al Sy engele, word ewe duidelik gesien om gedoop te word vir die lewendes – om nooit deur die toestand van dood te gaan nie!

En laastens, as die vroeë Christene hulleself sou doop vir ander wat sonder doop gesterf het, sou so 'n gebod in die Skrif gegee gewees het, en sulke doopdienste sou opgeteken gewees het: die Bybel beveel egter dat die doop net vir die lewendes gedoop word, aan wie dit sê: "Bekeer julle en word gedoop." Handeling 2:38.

Dat die opregte Bybelstudent die reddende waarheid vir hierdie tyd mag ken; sodat hy dit weet, dit kan volg waarheen dit ook al lei; sodat as Hy vir die dode gedoop word, Hy onder die opgewekte

regverdiges mag wees, of as hy gedoop word vir die lewendes, kan hy onder die vertaalde wees: in elk geval verander word "in 'n oomblik, in 'n oogwink" (1 Kor. 15:52), om vir ewig onder die verlore onsterflikes te wees, verlos van pyn en droefheid, ingegaan het in die lewe en ewige vreugde, - hierdie, liewe leser wat in u hande kom, is die waarheid wat hierdie boek in u hande kry. As jy vasbeslote is om die heerlijkheid wat dit openbaar binne te gaan, sal jy dankbaar ag slaan op die duidelike les

**Laat Jou Geloof Nou Prakties Wees,
Nie Slegs Teoreties Nie.**

Soos 'n godsdiens wat die dooies sonder opstanding laat en die lewendes sonder vertaling so goed soos niks is, net so is die leerstelling van die Bybel wanneer dit van die praktyk geskei word. Alhoewel "teoretiese diskoerse noodsaaklik is, sodat almal die vorm van leerstellings kan ken, en die ketting van waarheid kan sien, skakel na skakel, verenig in 'n volmaakte geheel ... mag geen diskoers ooit gelewer word sonder om Christus en Hom gekruisig as die fondament van die evangelie voor te stel nie, 'n praktiese toepassing te maak op die waarhede wat uiteengesit is, en om indruk te maak op die mense, maar die feit dat Christus nie, ja en amen in Christus Jesus." — *Getuienisse*, Vol. 4. bl. 394, 395.

"Satan bied aan die mense die koninkryke van die wêreld aan as hulle die oppergesag aan hom wil gee. Baie doen dit en offer

Hemel op. Dit is beter om te sterf as om te sondig; beter om te wil as om te bedrieg; beter om te honger as om te lieg. Laat almal wat versoek word, Satan ontmoet met hierdie woorde: ‘Geseënd is elkeen wat die Here vrees, wat in sy weë wandel. Want die arbeid van jou hande sal jy ontmoet; gelukkig sal jy wees, en dit sal met jou goed gaan. Hier is 'n voorwaarde en 'n belofte wat onmiskenbaar verwesenlik sal word. Geluk en voorspoed sal die resultaat wees van diens aan die Here.’ — Id, bl 495.

“Daarom verlaat ons die beginsels van die leer van Christus, laat ons voortgaan tot volmaaktheid: om nie weer die fondament te lê van bekering uit dooie werke en van geloof in God nie” (Heb. 6:1), of vergeet dat “die hele Skrif is deur God se inspirasie ingegee en nuttig tot lering, tot lering, tot weerlegging, tot teregwyding van die mens, sodat die reg kan wees vir die reg. vir alle goeie werke deeglik toegerus.” 2 Tim. 3:16, 17.

AKTUEEL INDEKS

DIE OORDEEL EN DIE OES _____	VOORBLAD
VERWARD OMDAT NOODSAAKLIK _____	3
Niemand Behalwe Sy Volgelinge Kan Die Geheel Verstaan Nie _____	3,4
DIE OORDRAG EN OES IN GETUIEENDOM, GELYKENIS, PLEGTIGHEID EN GETAL _____	5
IN DIE LIG VAN DIE GETUIENIES VAN DIE PROFETE _____	5-54
Wat Is Die Rede Vir Boeke? _____	6
Rede Vir Die Oordeel _____	7, 8
Hoe Name In Die Boek Behou Word _____	8-12
Ongegronde Gevolgtrekkings _____	12, 13
God Se Tydelike Troonkamer Is _____	13, 17
God Se Ewige Troonkamer _____	17, 18

AKTUEEL INDEK—(Gaanv.)

Eers in die Heilige, Toe Ek Die Allerheiligste _____	18-21
Verwyder die Verwarring Rakende die 2300	
Dae _____	21-24
Wanneer die 2300 Dae Begin en Eindig _____	24-42
Oordeel Onder die Lewendes Leer _____	42-49
Oordeel Onder die Dooies _____	49, 50
Verdere Redes vir Beide Uitsprake _____	50-54
IN DIE LIG VAN DIE GELYKENIS NADER _____	54-72
Die Saadsaaityd Is _____	55-57
Koringgroeytyd _____	58
Tarasaaityd _____	58-61
Wat die Is Laodicense Kerk _____	62, 63
Skeiding van die Onkruid Uit die Koring _____	63, 64
Tyd van die Oes _____	64-66
Wie is die Maaiers? _____	66, 67
Skeiding in Twee Afdelings _____	67, 68
Verwantskap van Eerste Vrugte tot Tweede _____	68-71
Die Kerk is nie Babilon nie _____	71, 72
IN DIE LIG VAN DIE SEREMONIËLE DIENS _____	72-88
Die Golfgerf, Golfbrode en die Huttefees _____	75, 76
Eerste Vrugte Met Golfgerf en Golfbrode _____	76-79
Christus, die Teëbeeld van die Golfgerf _____	79
Die Golfgerf van die Lewendes _____	80
Die Tweede Vrugte en die Huttefees _____	80-88
IN DIE LIG VAN GETAL _____	88-100
Die Getal van die Verlosser _____	90, 91
Die Aantal Heiliges Op die Pinkster _____	91, 92
Christus en die Bybel _____	92
Aantal van die Bybel _____	92, 93
Aantal van die Bybel-insamelingstyd _____	93
Aantal Jare Christus is 'n Verlosser _____	93, 96
Die Genommerde Lewende Heiliges _____	96-100
Die Vele Slaggate Kan Vermyn _____	100-114
DIE EERSTE ENGELE BOODSKAP _____	114-117
VRAE EN ANTWOORDE _____	117-124
1. Het Christus vir die dooies gepreek? _____	117- 128
2. Kansloos Gelaat _____	120- 121
3. Gedoop vir die dooies?" 1 Kor 15:29 _____	121-124
LAAT JOU GELOOF NOU PRAKTIES WEES, NIE	
SLEGS TEORETIES _____	124, 125

SKRIFTUURLIKE INDEKS

GENESIS:	23:16, 17 _____	78
1:5 _____	23:27-29 _____	73
4:10 _____	23:39 _____	57, 76
EKSODUS:	23:39, 40, 42 _____	81
23:16 _____	JOSUA:	
31:16, 17 _____	7:13, 24, 25 _____	39, 40
32:33 _____	ESRA:	
LEVITIKUS:	7:21-27 _____	39, 40
16:2 _____	PSALMS:	
16:16 _____	1:5 _____	42
16:30, 33 _____	19:1-3 _____	121
16:34 _____	43:3 _____	90
23:10, 11 _____	69:28 _____	11, 73
23:11, 14 _____	87:6 _____	6
23:14-17 _____	119:105 _____	88
	139:16 _____	6

SKRIFTUURLIKE INDEKS—(Gaanv.)

SPREUKE:	8:21, 22 _____ 28
14:12 _____ 4	8:23, 24 _____ 28
PREDIKER:	8:22-24 _____ 28
5:6 _____ 8-9	8:26 _____ 43
9:5 _____ 101	8:27 _____ 32
9:5, 6 _____ 118	9:1 _____ 32
JESAJA:	9:2 _____ 32
25:1 _____ 99	9:24 _____ 38
18:22 _____ 84	9:25-27 _____ 40-41
35:12 _____ 101	9:26 _____ 36
35:7, 8 _____ 113	9:26, 27 _____ 56
62:2-4, 12 _____ 74	9:27 _____ 39
63:5, 6 _____ 49	9:3-27 _____ 32-34
65:11, 15 _____ 74	10 _____ 35
66:5 _____ 63	10:1 _____ 38
66:16, 17 _____ 68-69	10:5, 12, 14 _____ 34
66:19 _____ 70	10:14 _____ 43
66:20 _____ 70, 99	10:20, 21 _____ 35
JEREMIA:	11 _____ 24, 35
8:20 _____ 70	11:1-4 _____ 35-36
17:13 _____ 7,8	11:4 _____ 28
23:21 _____ 114	11:5 _____ 30
ESEGIËL:	11:14 _____ 23
1 _____ 47	11:31 _____ 25, 28, 36
1:10 _____ 46	11:38 _____ 30
3:18 _____ 120	12 _____ 35
3:20 _____ 11	12:10 _____ 75
4 _____ 40	20:5 _____ 50
4:6 _____ 56	20:6 _____ 50
9 _____ 49, 86	20:12 _____ 50
9:2 _____ 67	HOSEA:
9:4 _____ 71	4:14 _____ 74
9:5 _____ 67	JOËL:
9:6 _____ 67	2:28, 32 _____ 96
9:2-6 _____ 43-44	HABAKUK:
9:8 _____ 71	2:14 _____ 90
9:6-9 _____ 71	SAGARIA:
44:6,7 _____ 61	14:20, 21 _____ 74
DANIËL:	MALEAGI:
2 _____ 94	3:1-3 _____ 43, 47, 49
2:39 _____ 30	3:2, 3 _____ 45
2:40 _____ 39	MATTEUS:
7 _____ 15, 24, 30, 94	3:7, 8 _____ 59
7:7-12 _____ 17	4:17 _____ 56
7:8-10 _____ 16	7:23 _____ 114
7:9, 10 _____ 5, 18, 41, 46, 49	10:30 _____ 8
7:13 _____ 16, 18	13 _____ 82
7:21, 22 _____ 17	13:11 _____ 3
7:25 _____ 28	13:25 _____ 58
8 _____ 24	13:27-30 _____ 64
8:1 _____ 32	13:30 _____ 42, 49, 65
8:11 _____ 36	13:37 _____ 56
8:11, 12 _____ 25, 36	13:38 _____ 66, 68
8:12 _____ 39	13:39 _____ 56, 66
8:13 _____ 26, 38	13:40 _____ 66
8:14 _____ 20, 22, 23, 37, 38	13:44-46 _____ 3-4
_____ 49, 53, 62	13:47, 49 _____ 42, 49
8:17 _____ 26, 34, 43	13:47, 48 _____ 67
8:20, 21 _____ 28	13:49 _____ 48, 66

SKRIFTUURLIKE INDEKS—(Gaanv.)

20 _____	92, 93	9:26 _____	21, 108, 109
22:32 _____	119	9:26, 27 _____	20
		10:35-37 _____	19
24:13 _____	7	1 PETRUS:	
24:14 _____	99	1:10, 11 _____	119
24:15, 16 _____	25	3:18-20 _____	97, 117
24:31 _____	53	4:17 _____	8
25 _____	45, 47	2 PETRUS:	
25:1-5 _____	60	1:12 _____	10
25:31-34, 41 _____	45-46	1:19-21 _____	12
MARKUS:		1:20-21 _____	114
4:16, 17 _____	7	3:3, 4 _____	112
13:34 _____	58	3:8 _____	95, 112
LUKAS:		1 JOHANNES:	
4:4 _____	89	1:1 _____	92
6:22, 23 _____	61	OPENBARING:	
12:10 _____	10	3:17 _____	10
16:25, 26 _____	118	4 _____	88
16:29-31 _____	119	4:1 _____	114
JOHANNES:		4:5 _____	47
1:14 _____	99	4:1-6 _____	13-14
3:19 _____	121	4:2-6 _____	87
6:63 _____	89	4:6 _____	18
7:17 _____	3	4:7 _____	46
14:1-3 _____	49	5 _____	88
14:6 _____	4	5:6 _____	15, 18
16:13 _____	10	5:8, 9 _____	15
ACTS:		5:11 _____	15, 46
1:3, 9 _____	86	6:9, 10 _____	101
2:14-21 _____	96	7:3 _____	70, 98
2:38 _____	123	7:3-8 _____	86
4:12 _____	96	7:9 _____	70
5:3, 5, 7, 8, 10 _____	60	7:9, 11 _____	87
7:56 _____	17	8:1 _____	47
10:28 _____	40	8:5 _____	47
ROMEINE:		10:22 _____	53
14:5 _____	62	13:1-10 _____	94
1 KORINTIËRS		13:25 _____	53
2:9 _____	13	14 _____	49
10:11 _____	72	14:4 _____	71
10:12 _____	11	14:1-5 _____	86
15:14-22, 29 _____	122	14:5 _____	98
15:29 _____	121	14:6-11 _____	62, 87
15:52 _____	124	14:6-12 _____	115
1 TESSALONISENSE:		14:7 _____	41, 114
4:16 _____	49	14:14-16 _____	48
4:16, 17 _____	45	14:17-20 _____	48
2 TIMOTHY:		15:1 _____	48
2:3 _____	8	17:1-3 _____	94
3:16, 17 _____	125	18:4 _____	49, 68
HEBREËRS:		20:3 _____	95
2:1 _____	54	20:5 _____	52
6:1 _____	125	20:6 _____	52
6:19 _____	100	20:11 _____	53
6:19, 20 _____	107, 108, 109	20:12 _____	6, 95
6:20 _____	109	21:14 _____	9
8:1, 2 _____	19-20	22:1, 2 _____	17
9:3 _____	110	22:13 _____	53
9:1-9 _____	13	22:19 _____	7
9:12 _____	19, 108, 109, 110		
9:24-27 _____	24		